Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého rozšířeného senátu)

27. dubna 2022 *

„Veřejné zdraví – Požadavek předložení unijního digitálního certifikátu v souvislosti s onemocněním covid-19 pro vstup do budov Parlamentu – Právní základ – Svoboda a nezávislost poslanců – Povinnost zajistit zdraví osob ve službách Unie – Poslanecká imunita – Zpracování osobních údajů – Právo na soukromí – Právo na fyzickou nedotknutelnost – Právo na bezpečnost – Rovné zacházení – Proporcionalita“

Ve spojených věcech T-710/21, T-722/21 a T-723/21,

Robert Roos a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze [1], zastoupení P. de Bandtem, M. Gherghinaru, L. Panepintem a V. Heinen, advokáty,

žalobci,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému S. Alves a A.-M. Dumbrăvan, jako zmocněnkyněmi,

žalovanému,

jejichž předmětem je

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát),

ve složení S. Papasavvas, předseda, J. Svenningsen, předseda, R. Barents, C. Mac Eochaidh a T. Pynnä (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: H. Eriksson, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení

a po jednání konaném dne 15. března 2022,

vydává tento

* Původní jazyk: francouzština.

[1] – Seznam dalších žalobců je připojen pouze ke znění oznámenému účastníkům řízení.

Rozsudek

1 Prostřednictvím žalob podaných na základě článku 263 SFEU navrhují žalobci, kteří jsou ve všech případech poslanci zvolenými do Evropského parlamentu na volební období 2019–2024, aby bylo zrušeno rozhodnutí předsednictva Parlamentu ze dne 27. října 2021 o mimořádných zdravotních a bezpečnostních pravidlech, která upravují vstup do budov Evropského parlamentu v jeho třech pracovních místech (dále jen „napadené rozhodnutí“).

I. Skutečnosti předcházející sporu

2 V rámci sanitární krize způsobené pandemií covidu-19 přijal evropský normotvůrce na návrh Evropské komise nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/953 ze dne 14. června 2021 o rámci pro vydávání, ověřování a uznávání interoperabilních certifikátů o očkování, o testu a o zotavení v souvislosti s onemocněním [covid-19] (digitální certifikát EU COVID) za účelem usnadnění volného pohybu během pandemie [covidu-19] (Úř. věst. 2021, L 211, s. 1), jakož i nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/954 ze dne 14. června 2021 o rámci pro vydávání, ověřování a uznávání interoperabilních certifikátů o očkování, o testu a o zotavení v souvislosti s onemocněním [covid-19] (digitální certifikát EU COVID) ve vztahu ke státním příslušníkům třetích zemí s oprávněným pobytem nebo bydlištěm na území členských států během pandemie [covidu-19] (Úř. věst. 2021, L 211, s. 24).

3 Na základě těchto nařízení se několik členských států rozhodlo zavést vnitrostátní formy digitálních certifikátů EU COVID (dále jen „covid certifikát“) a rozšířit jejich použití, zejména na přístup na určité akce a do určitých budov či dopravních prostředků, s cílem omezit šíření viru SARS-CoV-2 a chránit veřejné zdraví. Platí to zvláště pro všechny tři členské státy, v nichž se nacházejí sídla Parlamentu, tedy pro Belgii, Francii a Lucembursko.

4 Od počátku sanitární krize v březnu 2020 přijal předseda Parlamentu několik opatření s cílem chránit zdraví poslanců, zaměstnanců a jiných osob přítomných v budovách Parlamentu a zaručit přitom, že bude Parlament schopen plnit své základní funkce v té podobě, v jaké je definují smlouvy.

5 Tato dočasná opatření byla průběžně prodlužována nebo měněna. Některá z těchto opatření mohla být, zvláště s ohledem na vývoj epidemiologické situace, zmírňována či posilována. Počínaje jarem 2020 zahrnují tato opatření zejména nošení roušky a měření tělesné teploty. Až do podzimu 2021 obnášela rovněž zákaz různých kategorií akcí či individuálních nebo skupinových exkurzí. Plenární zasedání probíhala v Bruselu (Belgie) v období od března 2020 do května 2021.

6 V reakci na pandemii covidu-19 kromě toho generální tajemník Parlamentu zavedl mimořádný režim úplné práce z domova, a to počínaje dnem 16. března 2020. Tento režim byl přizpůsoben vývoji pandemie a od 1. září 2021 byl nahrazen rozhodnutím generálního tajemníka ze dne 16. července 2021 o práci z domova, podle něhož měla být práce z domova nadále vykonávána na základě dobrovolného rozhodnutí, zatímco fyzická přítomnost měla být doplňkovým způsobem práce, v souladu s článkem 20 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“).

7 Dne 25. března 2021 otevřel Parlament v úzké spolupráci s bruselskými orgány středisko pro očkování proti covidu-19 ve svých budovách v Bruselu, s cílem poskytnout zejména poslancům a svým zaměstnancům možnost očkování, aniž by museli případně odcestovat do země svého původu. Počínaje březnem 2020, kdy vypukla pandemie, zavedl Parlament rovněž dočasné mimořádné postupy, aby umožnil poslancům účastnit se na dálku diskusí a hlasování.

8 Dne 2. září 2021 přijal předseda Parlamentu rozhodnutí o bezpečnostních opatřeních s cílem omezit šíření covidu-19. Na základě tohoto rozhodnutí je přístup návštěvníků, místních asistentů, externích partnerů a lobbistů do budov Parlamentu podmíněn předložením covid certifikátu nebo rovnocenného certifikátu. Tímto rozhodnutím se rovněž zavádí povinnosti nosit roušku a dodržovat v prostorách Parlamentu rozestupy mezi osobami, jakož i zákaz vstupu do prostor Parlamentu všem osobám, jejichž tělesná teplota je vyšší než 37,7 °C, jakož i všem osobám, které kýchají nebo mají kašel, a osobám, které byly pozitivně testovány na covid-19 nebo byly v kontaktu s osobou pozitivně testovanou na covid-19.

9 Téhož dne přijal předseda Parlamentu rozhodnutí o mimořádných opatřeních umožňujících Parlamentu zajistit pokračování jeho činnosti a výkon výsad, které mu přiznávají smlouvy. Tímto rozhodnutím je zavedeno zejména obnovení některých parlamentních činností, například misí a delegací, jakož i povinnosti dodržovat rozestupy mezi osobami a nosit během parlamentních jednání roušku.

10 Dne 30. září 2021 přijal předseda Parlamentu dvě rozhodnutí, jimiž byla platnost opatření přijatých na základě rozhodnutí ze dne 2. září 2021 prodloužena do 17. října 2021.

11 Dne 14. října 2021 přijal předseda Parlamentu další rozhodnutí o bezpečnostních opatřeních s cílem zamezit šíření viru, jímž se na období od 18. října do 2. listopadu 2021 omezuje pořádání velkého počtu akcí nebo exkurzí v budovách Parlamentu a ukládá se povinnost měřit při vstupu do budov tělesnou teplotu, dodržovat rozestupy mezi osobami a nosit během parlamentních jednání roušku, jakož i povinnost podmínit vstup návštěvníků, místních asistentů, externích řečníků a lobbistů předložením covid certifikátu.

12 Téhož dne přijal předseda Parlamentu další rozhodnutí o mimořádných opatřeních umožňujících Parlamentu zajistit pokračování jeho činnosti a výkon výsad, které mu přiznávají smlouvy, jímž se na období od 18. října do 2. listopadu 2021 zavádí režim dálkové účasti na organizaci zasedání, výborů a meziparlamentních delegací, na konání schůzí některých institucí, na výkonu hlasovacího práva atd.

13 Navzdory dodržování rozestupů mezi osobami a zavedeným sanitárním opatřením, a přestože bylo podle odhadů očkováno více než 80 % zaměstnanců, od měsíce září 2021 byl v Parlamentu zaznamenán nárůst případů, kdy došlo k přenosu.

14 Dne 27. října 2021 přijalo tedy předsednictvo Parlamentu (dále jen „předsednictvo“) napadené rozhodnutí. Toto rozhodnutí stanoví, že v období od 3. listopadu 2021 do 31. ledna 2022 musí každá osoba, která si přeje vstoupit do budov Parlamentu v jeho třech pracovních místech, předložit platný covid certifikát.

15 V bodě 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí, že tato opatření sledují dva cíle, neboť mají zaprvé zajistit, že zmíněný orgán dodrží svou zákonnou povinnost vyplývající ze smluv, a sice vrátit se k běžné činnosti, a zadruhé poskytnout dostatečné záruky ochrany života a zdraví všech osob přítomných v budovách Parlamentu.

16 Jak stanoví čl. 3 odst. 1 nařízení 2021/953, rámec digitálního certifikátu EU COVID umožňuje vydávání a přeshraniční ověřování a uznávání těchto certifikátů:

– certifikátu potvrzujícího, že jeho držiteli byla v členském státě, který certifikát vydal, podána očkovací látka proti COVID-19 [covidu-19] (dále jen „certifikát o očkování“);

– certifikátu potvrzujícího, že držitel podstoupil test založený na amplifikaci nukleových kyselin (dále jen „test PCR“) nebo rychlý test na antigen (dále jen „test TRA“), který je zařazen do společného a aktualizovaného seznamu testů TRA na COVID-19 [covid-19] zavedeného na základě doporučení Rady ze dne 21. ledna 2021, přičemž tento test byl proveden zdravotnickým pracovníkem nebo pracovníkem kvalifikovaným k provádění testů v členském státě, který certifikát vydal, a uvádějícího druh testu, datum, kdy byl test proveden, a výsledek testu (dále jen „certifikát o testu“);

– certifikátu potvrzujícího, že se držitel po pozitivním výsledku testu NAAT, který byl proveden zdravotnickým pracovníkem nebo pracovníkem kvalifikovaným k provádění testů, uzdravil z infekce SARS-CoV-2 (dále jen „certifikát o zotavení“).

II. Návrhová žádání účastníků řízení

17 Žalobci navrhují, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení, včetně nákladů spojených s řízením o předběžném opatření.

18 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žaloby jako nepřípustné nebo je podpůrně zamítl jako neopodstatněné;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení, včetně nákladů spojených s řízením o předběžném opatření.

III. Právní otázky

A. K přípustnosti žaloby

1. K zájmu žalobců na podání žaloby

19 Organizačním procesním opatřením i na jednání byli účastníci řízení vyzváni, aby upřesnili, zda mají žalobci nadále právní zájem na podání žaloby proti napadenému rozhodnutí vzhledem ke skutečnosti, že toto rozhodnutí je použitelné jen do 31. ledna 2022.

20 V této souvislosti je třeba uvést, že podle ustálené judikatury musí právní zájem žalobce na podání žaloby existovat ve vztahu k předmětu žaloby ve fázi jejího podání, neboť jinak by byla nepřípustná. Tento předmět sporu, stejně jako právní zájem na pokračování v řízení musí

existovat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by již nebylo třeba rozhodnout ve věci samé, což předpokládá, že žaloba může ve výsledku přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal (viz rozsudek ze dne 21. ledna 2021, Leino-Sandberg v. Parlament, C-761/18 P, EU:C:2021:52, bod 32 a citovaná judikatura).

21 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že navrhovatel může mít nadále právní zájem na navržení zrušení aktu vydaného orgánem Evropské unie, aby bylo možné zabránit tomu, že protiprávnost, kterou je tento akt údajně postižen, se zopakuje v budoucnu (rozsudek ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 50).

22 Z judikatury vyplývá, že tento právní zájem může existovat pouze, pokud se tvrzená protiprávnost může opakovat v budoucnu bez ohledu na okolnosti věci, ve které navrhovatel podal žalobu (rozsudek ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 52).

23 Jak uvedli žalobci na jednání, v projednávané věci nelze vyloučit, že se jimi tvrzené protiprávnosti mohou opakovat v budoucnu bez ohledu na okolnosti věci, v níž podali žalobu.

24 Prostřednictvím svých žalob se totiž žalobci dovolávají několika protiprávností, jež se týkají zejména neexistence vhodného právního základu napadeného rozhodnutí, porušení jejich výsad a imunit a porušení jejich svobody a nezávislosti, a také nedodržení jejich práva na soukromí, přičemž tyto protiprávnosti se mohou opakovat v obdobných rozhodnutích bez ohledu na okolnosti, za nichž byly podány tyto žaloby.

25 Jak ostatně uvedl Parlament na jednání, napadené rozhodnutí bylo prodlouženo nejprve do 13. března 2022, a to rozhodnutím předsednictva ze dne 26. ledna 2022, a následně do 10. dubna 2022, a to rozhodnutím předsednictva ze dne 7. března 2022. Nelze tedy vyloučit, že napadené rozhodnutí by mohlo být dále prodlouženo, nebo že by mohlo být znovu přijato obdobné rozhodnutí.

26 Znamená to, že žalobci mají nadále právní zájem na podání návrhu týkajícího se zrušení napadeného rozhodnutí.

2. K aktivní legitimaci žalobců

27 Parlament zpochybňuje přípustnost žaloby a má za to, že žalobci postrádají aktivní legitimaci v té podobě, v jaké ji definuje čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU.

28 Připomíná, že čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU stanoví tři případy, v nichž může mít osoba aktivní legitimaci, a sice zaprvé případ, kdy je dotyčný akt této osobě určen, zadruhé případ, kdy se jí dotyčný akt bezprostředně a osobně dotýká, a zatřetí případ, kdy je dotčeným aktem nařizovací akt, který se jí bezprostředně dotýká a nevyžaduje přijetí prováděcích opatření. Parlament je toho názoru, že ani jeden z těchto případů v projednávané věci nenastal.

29 Žalobci tyto argumenty zpochybňují.

30 Je třeba připomenout, že jak stanoví čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU, „[k]aždá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti právním aktům s obecnou působností [nařizovacím aktům], které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření“.

31 Zaprvé je třeba uvést, že jak upozorňuje Parlament, nelze mít za to, že napadený akt je určen žalobcům ve smyslu tohoto ustanovení. Toto rozhodnutí totiž není určeno osobně žalobcům, a jak uvádí v článku 2, použije se na „všechny osoby přející si vstoupit do budov Parlamentu ve všech jeho pracovních místech, včetně poslanců, úředníků, akreditovaných parlamentních asistentů a dalších zaměstnanců Parlamentu“.

32 Je nutné připomenout, že výraz „adresát aktu“ ve smyslu zmíněného ustanovení musí být chápán ve formálním smyslu, tj. tak, že se týká osoby, která je v tomto aktu uvedena jakožto jeho adresát. Okolnost, že se obsah tohoto aktu může týkat i jiné osoby než formálního adresáta aktu, může vést zajisté k tomu, že tato osoba získá aktivní legitimaci, zvláště prokáže-li, že se jí tento akt svým obsahem bezprostředně dotýká, byť nikoli jako adresáta zmíněného aktu. Skutečnost, že byla žalobcům doručena kopie napadeného rozhodnutí, navíc sama o sobě nepostačuje k tomu, aby mohli být žalobci považováni za adresáty tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. ledna 2016, SACBO v. Komise a INEA, C-281/14 P, nezveřejněný, EU:C:2016:46, bod 34).

33 Zadruhé je třeba připomenout, že přípustnost žaloby podané na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU fyzickou či právnickou osobou proti aktu, který jí není určen, je dále podmíněna tím, že jí bude přiznána aktivní legitimace, která bude dána ve dvou případech. Zaprvé může být takováto žaloba podána za podmínky, že se tento akt dané osoby bezprostředně a osobně dotýká. Zadruhé může taková osoba podat žalobu proti nařizovacímu aktu, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, pokud se jí bezprostředně dotýká (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Deutsche Lufthansa v. Komise, C-453/19 P, EU:C:2021:608, bod 31 a citovaná judikatura).

34 Tribunál má za to, že je třeba nejprve přezkoumat, zda mají žalobci aktivní legitimaci na základě druhého z případů uvedených v bodě 33 výše.

35 V tomto ohledu je třeba připomenout zaprvé, že pojem „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce poslední části věty SFEU se vztahuje na všechny nelegislativní akty s obecnou působností (rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 28). V judikatuře je upřesněno, že obecná působnost aktu může být vyvozena ze skutečnosti, že se tento akt použije na objektivně určené situace a že vyvolává právní účinky vůči abstraktně vymezeným skupinám osob (viz rozsudek ze dne 31. května 2001, Sadam Zuccherifici a další v. Rada, C-41/99 P, EU:C:2001:302, bod 24 a citovaná judikatura).

36 V projednávané věci je třeba konstatovat, že ačkoli bylo napadené rozhodnutí přijato ve formě rozhodnutí, ve skutečnosti představuje nařizovací akt, neboť se použije na objektivně určené situace a vyvolává právní účinky vůči abstraktně vymezeným skupinám osob, což Parlament nezpochybňuje.

37 Zadruhé je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury vyžaduje taková podmínka, která je stanovena v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU – podle níž fyzická nebo právnická osoba musí být rozhodnutím, které je předmětem žaloby, dotčena bezprostředně – splnění dvou kumulativních kritérií, a sice že zpochybněné opatření jednak vyvolává bezprostřední účinky na právní postavení jednotlivce a jednak neponechává žádnou posuzovací pravomoc adresátům pověřeným jeho provedením, přičemž toto provedení je čistě automatické povahy a vyplývá výlučně z unijní právní

úpravy, aniž je třeba použít další zprostředkující předpisy (viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 42 a citovaná judikatura).

38 Jak uvádějí žalobci, v projednávané věci vůči nim napadené rozhodnutí vyvolává přímé a závazné právní účinky, neboť poté, co vstoupilo dne 3. listopadu 2021 v platnost, mohou vstoupit do budov Parlamentu, aby vykonávali funkce poslanců Parlamentu a podíleli se na činnosti Parlamentu, pouze pokud jsou schopni předložit platný covid certifikát.

39 Přestože se tedy Parlament rozhodl znovu zavést od 22. listopadu 2021 povinný režim práce z domova všech svých zaměstnanců v trvání průměrně nejvýše tří dnů týdně na měsíční bázi, za předpokladu, že to bude slučitelné s plněním jeho funkcí, a umožnit poslancům účastnit se na dálku debat a hlasování v plénu a ve výborech, napadené rozhodnutí i povinnost předložit platný covid certifikát pro umožnění vstupu do budov Parlamentu byly po celé toto období nadále platné, což potvrdil Parlament na jednání.

40 Je ostatně pravda, že adresáti napadeného rozhodnutí, kteří byli pověřeni jeho uplatňováním, zvláště bezpečnostní pracovníci Parlamentu pověření kontrolou předkládání platného covid certifikátu, nemají žádnou posuzovací pravomoc. Napadené rozhodnutí má čistě automatickou povahu a nevyžaduje žádný zprostředkující předpis.

41 Je tudíž třeba konstatovat, že žalobci jsou napadeným rozhodnutím přímo dotčeni.

42 Zatřetí je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury výraz „nevyžadují přijetí prováděcích opatření“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce poslední části věty SFEU je nutno vykládat ve světle cíle tohoto ustanovení, kterým je, jak vyplývá z historie jeho vzniku, zabránit tomu, aby byl jednotlivec nejprve nucen právo porušit, aby se poté mohl obrátit na soud. Má-li nařizovací akt bezprostřední účinky na právní postavení fyzické či právnické osoby, aniž vyžaduje přijetí prováděcích opatření, hrozilo by přitom této osobě nebezpečí, že by se jí nedostalo účinné právní ochrany, pokud by za účelem zpochybnění legality tohoto nařizovacího aktu nedisponovala možností podat přímou žalobu k unijnímu soudu. V případě neexistence prováděcích opatření by totiž fyzická či právnická osoba, přestože je dotyčným aktem bezprostředně dotčena, byla schopna dosáhnout soudního přezkumu tohoto aktu až poté, co by ustanovení uvedeného aktu porušila a odvolala by se na protiprávnost těchto ustanovení v rámci řízení, jež by proti ní bylo zahájeno před vnitrostátními soudy (viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 58 a citovaná judikatura).

43 Naproti tomu vyžaduje-li nařizovací akt přijetí prováděcích opatření, je soudní přezkum dodržení unijního právního řádu zajištěn nezávisle na otázce, zda uvedená opatření byla přijata Unií či členskými státy. Fyzické či právnické osoby, které z důvodu podmínek přípustnosti stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU nemohou unijní nařizovací akt napadnout přímo u unijního soudu, jsou před použitím takovéhoto aktu vůči nim chráněny tím, že mají možnost napadnout prováděcí opatření, jež tento akt vyžaduje (viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 59 a citovaná judikatura).

44 Přísluší-li provádění takového aktu orgánům, institucím či jiným subjektům Unie, mohou fyzické nebo právnické osoby podat k unijním soudům přímou žalobu proti prováděcím aktům za podmínek uvedených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU a na podporu této žaloby se na základě

článku 277 SFEU dovolávat protiprávnosti dotčeného základního aktu (viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 60 a citovaná judikatura).

45 Jak již kromě toho Soudní dvůr opakovaně rozhodl, je pro účely posouzení, zda nařizovací akt vyžaduje přijetí prováděcích opatření, nutno vycházet z postavení té osoby, která se na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce poslední části věty SFEU dovolává práva podat žalobu. Otázka, zda vůči ostatním osobám vyžaduje dotčený akt přijetí prováděcích opatření, je proto irelevantní (viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 61 a citovaná judikatura).

46 V tomto ohledu vyplývá z judikatury, že pojem „prováděcí opatření“ předpokládá zaprvé, že buď unijní orgány, instituce či jiné subjekty, nebo členské státy přijmou akt, který je způsobilý k tomu, aby se stal předmětem soudního přezkumu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. října 2020, Associazione GranoSalus v. Komise, C-313/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:869, bod 37), a zadruhé, že právní účinky napadeného rozhodnutí se vůči žalobcům projeví pouze prostřednictvím těchto prováděcích opatření (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. března 2018, European Union Copper Task Force v. Komise, C-384/16 P, EU:C:2018:176, bod 50; ze dne 13. března 2018, Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 57, a ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 64).

47 Podle Parlamentu vyplývá z článku 3 napadeného rozhodnutí, že je přístup do budov Parlamentu povolen nebo odepřen po kontrole, kterou provádějí bezpečnostní služby Parlamentu. Při této kontrole se ověřuje nejen vlastnictví covid certifikátu, ale případně i skutečnost, že se na dotyčnou osobu vztahuje výjimka, kterou povolil generální tajemník na základě čl. 5 odst. 2 napadeného rozhodnutí. Znamená to, že vůči žalobcům se účinky napadeného rozhodnutí projeví až po kontrole provedené bezpečnostními službami Parlamentu.

48 Je však třeba konstatovat, že i když tvrdí Parlament opak, právní účinky napadeného rozhodnutí se vůči žalobcům projevily v okamžiku, kdy toto rozhodnutí vstoupilo v platnost, aniž bylo nutné přijmout jakékoli dodatečné prováděcí opatření, vzhledem k tomu, že k umožnění přístupu do budov Parlamentu byli žalobci počínaje tímto datem povinni vlastnit platný covid certifikát.

49 Kromě toho je třeba uvést, že bezpečnostní pracovníci Parlamentu, kteří jsou pověřeni kontrolou provádění napadeného rozhodnutí, nepřijímají žádný akt způsobilý k tomu, aby se mohl stát předmětem soudního přezkumu, nýbrž pouze na základě aplikace CovidScanBE nebo CovidCheck.lu ověřují, zda osoba, která si přeje vstoupit do budov Parlamentu, vlastní platný covid certifikát.

50 Na jednání nicméně Parlament uvedl, že osoby, jimž byl odepřen přístup do jeho budov z důvodu, že nevlastnily platný covid certifikát, mohly na žádost obdržet doklad potvrzující odepření přístupu do budov Parlamentu, což představuje opatření k provedení napadeného rozhodnutí.

51 Je však třeba uvést, že by bylo vykonstruované nutit žalobce k tomu, aby požádali o přístup do budov Parlamentu i přesto, že nevlastní platný covid certifikát, s cílem získat takový doklad konstatující, že nesplňují podmínky uvedené v napadeném rozhodnutí, což by jim následně

umožnilo napadnout tento akt před Tribunálem a dovolávat se na podporu své žaloby podané na základě článku 277 SFEU protiprávnosti napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu a *per analogiam* viz rozsudky ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 66; ze dne 14. ledna 2016, Doux v. Komise, T-434/13, nezveřejněný, EU:T:2016:7, body 59 až 64, a ze dne 13. září 2018, Gazprom Neft v. Rada, T-735/14 a T-799/14, EU:T:2018:548, bod 102).

52 Zamítnut musí být rovněž argument vznesený Parlamentem, podle něhož by žalobci mohli zaslat generálnímu tajemníkovi Parlamentu žádost o výjimku podle čl. 5 odst. 2 napadeného rozhodnutí a následně zpochybnit případné zamítnutí této výjimky. Jak totiž potvrdil Parlament na jednání, tyto výjimky se udělují jen z velmi konkrétních oprávněných důvodů, například podstoupení očkování ve třetí zemi, a nikdy nebývají udělovány diskrečním způsobem osobám, které bez jakéhokoli závažného důvodu nevlastní platný covid certifikát.

53 Nehledě na skutečnost, že by bylo vykonstruované žádat po žalobcích, aby podávali takové žádosti o výjimku, je třeba uvést, že žalobci v projednávané věci takové žádosti nikdy nepodali, což znamená, že ve světle judikatury citované v bodě 45 výše jsou případná prováděcí opatření v projednávané věci každopádně irelevantní.

54 A konečně se Parlament nemůže platně odkazovat na rozsudek ze dne 20. listopadu 2017, Petrov a další v. Parlament (T-452/15, EU:T:2017:822) s cílem tvrdit, že případné odepření přístupu do budov Parlamentu představuje v projednávané věci akt, který může dotčená osoba napadnout před unijním soudem. Ve zmíněné věci totiž žalobci, kteří byli státními příslušníky třetího státu, zpochybnili rozhodnutí, kterým jim bylo odepřeno udělení akreditace nezbytné k povolení přístupu do budov Parlamentu. Na rozdíl od žalobců v projednávané věci postrádali totiž výše uvedení žalobci trvalé právo na přístup do budov Parlamentu, a to z důvodu nevydání zmíněného rozhodnutí. Rozhodnutí, které bylo ve zmíněné věci dotčeno, bylo ostatně výslovné rozhodnutí o odepření přístupu s individuální působností, a nikoli pouze takové opatření týkající se kontroly prováděné bezpečnostními pracovníky Parlamentu pověřenými k provedení předchozího rozhodnutí s obecnou působností, jež stanovilo podmínky pro přístup do budov Parlamentu, jako je opatření dotčené v projednávané věci.

55 Ve světle všech výše uvedených úvah tedy nelze mít za to, že napadené rozhodnutí vyžaduje přijetí prováděcích opatření vůči žalobcům ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

56 Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí představuje nařizovací akt, který se bezprostředně dotýká žalobců a nevyžaduje, aby byla vůči nim přijata prováděcí opatření, je tedy třeba konstatovat, že žalobci mají aktivní legitimaci na základě třetího z případů uvedených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

B. K přípustnosti návrhů týkajících se úpravy žalob

57 Na jednání Parlament uvedl, že napadené rozhodnutí bylo prodlouženo nejprve do 13. března 2022 rozhodnutím předsednictva ze dne 26. ledna 2022 a poté znovu do 10. dubna 2022 rozhodnutím předsednictva ze dne 7. března 2022. Parlament navíc upřesnil, že tato dvě nová rozhodnutí vycházela z aktualizovaného posouzení sanitární situace a z dostupných vědeckých údajů.

58 Poté, co byli žalobci vyzváni, aby se vyjádřili k dopadu těchto nových rozhodnutí na projednávanou žalobu, na jednání uvedli, že si přejí upravit návrhová žádání uvedená v jejich žalobách tak, že tyto nové skutečnosti zohlední.

59 Je však třeba upozornit na to, že podle čl. 86 odst. 1 a 2 jednacího řádu Tribunálu musí být úprava žaloby provedena samostatným podáním před ukončením ústní části řízení nebo před rozhodnutím Tribunálu, že rozhodne bez konání ústní části řízení.

60 Tento požadavek má za cíl zejména zaručit dodržení kontradiktorní povahy řízení a práv na obhajobu, a to tím, že umožňuje žalovanému reagovat na upravené žalobní důvody či argumenty vznesené žalobcem, které se již týkají nových skutečností (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. ledna 2019, Haswani v. Rada, C-313/17 P, EU:C:2019:57, body 36 až 40; ze dne 9. listopadu 2017, HX v. Rada, C-423/16 P, EU:C:2017:848, bod 23, a ze dne 30. listopadu 2016, Rotenberg v. Rada, T-720/14, EU:T:2016:689, bod 139).

61 Kromě toho je třeba uvést, že žalobci i jejich zástupci se s novými rozhodnutími přijatými předsednictvem museli nevyhnutelně seznámit již před zahájením jednání, takže pokud by bývali měli v úmyslu zpochybnit rovněž legalitu těchto rozhodnutí, museli by nezbytně prokázat řádnou péči buď podáním nových žalob na základě článku 263 SFEU, nebo úpravou žalob v souladu s požadavky uvedenými v článku 86 jednacího řádu.

62 Vzhledem k tomu, že žalobci nepodali návrhy na úpravu žalob samostatným podáním před ukončením ústní části řízení, je tedy nutné, aby byly tyto návrhy, které byly vzneseny ústně na jednání, odmítnuty jakožto nepřípustné.

C. K věci samé

63 Žalobci uplatňují prostřednictvím svých žalob čtyři různé žalobní důvody, z nichž první vychází z neexistence platného právního základu napadeného rozhodnutí pro založení účinků vůči členům Parlamentu, druhý z toho, že napadené rozhodnutí porušuje zásady svobody a nezávislosti členů Parlamentu a imunity, které jim přiznává Smlouva, třetí z porušení obecných zásad zpracování osobních údajů a čtvrtý z neodůvodněného zásahu do práva na soukromí a na ochranu osobních údajů, jakož i do práva na fyzickou nedotknutelnost, práva na svobodu a bezpečnost a do práva na rovnost před zákonem a na nediskriminaci.

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neexistence platného právního základu napadeného rozhodnutí pro založení účinků vůči členům Parlamentu

64 Žalobci tvrdí, že článek 25 jednacího řádu Parlamentu nepředstavuje platný právní základ, z něhož by mohlo vycházet napadené rozhodnutí, aby vůči nim zakládalo účinky. Zdůrazňují totiž, že odstavec 2 tohoto ustanovení, který by jakožto jediný mohl být podle jejich názoru relevantní, přiznává předsednictvu pouze obecné pravomoci týkající se vnitřní organizace Parlamentu, jež nemohou odůvodnit přijetí natolik striktních opatření, jako jsou opatření stanovená v napadeném rozhodnutí.

65 Žalobci dále uvádějí, že článek 8 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) vyžaduje, aby existoval „zákon“, který vymezuje základní prvky zpracování osobních údajů. Je podle nich jisté, že rozhodnutí předsednictva nepředstavuje zákon ve smyslu tohoto ustanovení. Jakýkoli opačný výklad by vedl k tomu, že by ochrana poskytovaná na úrovni unijních orgánů

byla nižší než ochrana přiznaná na úrovni členských států, v nichž se stanoví, že zpracování osobních údajů je podmíněno přijetím legislativního předpisu, jemuž předchází parlamentní debata.

66 Žalobci mají každopádně za to, že čl. 25 odst. 2 jednacího řádu Parlamentu nemůže být základem pro přijetí opatření, která jsou v rozporu s rozhodnutím Evropského parlamentu ze dne 28. září 2005 o přijetí statutu poslanců Evropského parlamentu (2005/684/ES, Euratom) (Úř. věst. 2005, L 262, s. 1, dále jen „statut poslanců“), nebo s protokolem (č. 7) o výsadách a imunitách Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 266, dále jen „Protokol č. 7“).

67 Parlament argumenty vznesené žalobci zpochybňuje.

68 Zaprvé je třeba uvést, že článek 232 SFEU stanoví, že Parlament přijme svůj jednací řád většinou hlasů všech členů.

69 V projednávané věci je nesporné, že napadené rozhodnutí bylo přijato zejména na základě čl. 25 odst. 2 jednacího řádu Parlamentu. Toto ustanovení přiznává předsednictvu pravomoc řešit finanční, organizační a administrativní otázky týkající se vnitřní organizace Parlamentu, jeho sekretariátu a orgánů.

70 Jak uvádí Parlament, je tedy zapotřebí zdůraznit, že napadené rozhodnutí, jehož cílem je umožnit přístup do budov Parlamentu pouze osobám, které vlastní platný covid certifikát, zahrnuje otázky týkající se vnitřní organizace Parlamentu ve smyslu čl. 25 odst. 2 jednacího řádu Parlamentu.

71 Z vnitřní organizační pravomoci Parlamentu totiž vyplývá, že Parlament je oprávněn přijmout opatření vhodná k zajištění svého řádného fungování a průběhu svých postupů (rozsudky ze dne 10. února 1983, Lucembursko v. Parlament, 230/81, EU:C:1983:32, bod 38; ze dne 10. července 1986, Wybot, 149/85, EU:C:1986:310, bod 16, a ze dne 2. října 2001, Martinez a další v. Parlament, T-222/99, T-327/99 a T-329/99, EU:T:2001:242, bod 144).

72 Jak uvádí Parlament, takovým opatřením je i napadené rozhodnutí, neboť, jak je uvedeno v bodě 2 jeho odůvodnění, jeho cílem je umožnit návrat k režimu prezenční práce s cílem zajistit pokračování činnosti Parlamentu v rámci běžných postupů vyplývajících ze smluv, zaručit úplný průběh všech obvyklých postupů stanovených jednacím řádem Parlamentu a obnovit komplexní a neomezenou úlohu, kterou hraje Parlament jakožto demokraticky zvolený unijní orgán přímo zastupující občany na úrovni Unie.

73 Vnitřní organizační pravomoc Parlamentu, která je zmíněna v bodě 71 výše, je uznávána i v dohodách o umístění sídla uzavíraných mezi unijními orgány a členskými státy, které jim poskytují budovy. V tomto smyslu stanoví bezpečnostní ujednání podepsané dne 31. prosince 2004 mezi Parlamentem, Radou Evropské unie, Komisí, Evropským hospodářským a sociálním výborem, Výborem regionů a Evropskou investiční bankou na straně jedné a belgickou vládou na straně druhé, že orgány jsou odpovědny za bezpečnost a za udržení pořádku v budovách, které užívají, a to ve všech ohledech, jakož i za povolování vstupu do těchto budov a za kontrolování tohoto vstupu. Obdobně i dohoda mezi Parlamentem a Lucemburským velkovévodstvím ze dne 2. prosince 1983 stanoví, že Parlament nese odpovědnost za bezpečnost uvnitř jeho prostor a budov a že za tímto účelem přijímá vnitřní předpisy. A konečně co se týče budov Parlamentu ve Štrasburku (Francie), i správní ujednání uzavřené mezi Parlamentem

a francouzskými orgány ve věci bezpečnosti budov Parlamentu ve Štrasburku ze dne 25. června 1998 uznává výlučnou odpovědnost Parlamentu za povolování vstupu do jeho budov a za kontrolování tohoto vstupu.

74 Kromě toho je třeba uvést, že napadené rozhodnutí lze postavit na roveň omezení práva na trvalý přístup poslanců do budov Parlamentu, které je stanoveno v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí předsednictva ze dne 3. května 2004, jímž se stanoví pravidla pro vydávání průkazů. Vzhledem k tomu, že posledně jmenované rozhodnutí přijalo předsednictvo zejména na základě článku 22 jednacího řádu Parlamentu v dřívějším znění, který odpovídá článku 25 nyní platného jednacího řádu, v souladu s pravidlem rovnocennosti právních forem měl tentýž orgán v zájmu soudržnosti přijmout napadené rozhodnutí na základě téhož právního základu (viz rozsudek ze dne 18. října 2018, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a další v. Komise, T-364/16, EU:T:2018:696, bod 69 a citovaná judikatura).

75 Zadruhé je třeba přezkoumat argument žalobců, podle něhož nepředstavuje napadené rozhodnutí „zákon“ ve smyslu článku 8 Listiny, který umožňuje vymezit hlavní prvky zpracování osobních údajů žalobců, přičemž však není nutné vyjadřovat se k relevanci tohoto argumentu.

76 Je třeba připomenout, že jak stanoví článek 8 Listiny, „[k]aždý má právo na ochranu osobních údajů, které se ho týkají“, a „[t]yto údaje musí být zpracovány korektně, k přesně stanoveným účelům a na základě souhlasu dotčené osoby nebo na základě jiného oprávněného důvodu stanoveného zákonem“.

77 Článek 52 odst. 1 Listiny stanoví mimo jiné, že „[k]aždé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod“.

78 Článek 52 odst. 3 Listiny dále stanoví, že „[p]okud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Toto ustanovení nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu“.

79 Článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která byla podepsána v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), přitom stanoví, že „[k]aždý má právo na respektování svého soukromého […] života“ a že „[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných“. Při výkladu článku 8 Listiny je tedy zapotřebí zohlednit článek 8 EÚLP, v němž se stanoví minimální úroveň ochrany, neboť práva, jichž se obě tato ustanovení týkají, jsou rovnocenná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. dubna 2014, Digital Rights Ireland a další, C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238, bod 54).

80 Podle judikatury Soudního dvora a judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) znamená požadavek, z něhož vyplývá, že každé omezení výkonu základních práv musí být „stanoveno zákonem“ ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny a čl. 8 odst. 2 EÚLP, nejen to, že opatření, které vede k tomuto omezení, musí mít právní základ ve vnitrostátním právu, ale také to, že tento právní základ musí vykazovat určitou míru dostupnosti a předvídatelnosti, aby se zabránilo veškerému riziku svévole (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2017, Al Chodor,

C-528/15, EU:C:2017:213, bod 38; ESLP, 26. dubna 1979, Sunday Times v. Spojené království, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, bod 49, a 4. prosince 2015, Roman Zakharov v. Rusko, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, bod 228).

81 Z judikatury ESLP navíc vyplývá, že pojem „zákon“, který je součástí výrazu „stanoveného zákonem“ obsaženého zejména v čl. 8 odst. 2 EÚLP, musí být chápán ve věcném, a nikoli ve formálním smyslu slova. Zahrnuje tudíž jak psané, tak nepsané právo a není omezen pouze na legislativní texty, ale týká se i podzákonných aktů a právních nástrojů. „Zákon“ je tedy platným textem v té podobě, v jaké jej vykládají příslušné soudy (v tomto smyslu viz ESLP, 26. dubna 1979, Sunday Times v. Spojené království, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, bod 47, a 8. dubna 2021, Vavřička a další v. Česká republika, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, bod 269).

82 Okolnost, že napadené rozhodnutí nepředstavuje legislativní předpis přijatý v návaznosti na parlamentní debatu, nepostačuje tedy k tomu, aby se mělo za to, že nepředstavuje „zákon“ ve smyslu článku 8 Listiny vykládané ve světle článku 8 EÚLP.

83 Je pravda, že z judikatury ESLP rovněž vyplývá, že má-li vnitrostátní právo odpovídat požadavkům kladeným na postavení zákona, musí poskytovat určitou ochranu proti svévolným zásahům orgánů veřejné moci do práv zaručených prostřednictvím EÚLP, a také to, že v otázkách týkajících se základních práv by byl zákon v rozporu se zásadou přednosti práva, která patří mezi hlavní zásady demokratické společnosti zakotvené v EÚLP, pokud by byla výkonným složkám přiznána neomezená posuzovací pravomoc. Tento zákon musí tedy definovat dostatečně jasně rozsah a podmínky výkonu této pravomoci [viz ESLP, 15. března 2022, Communauté genevoise d’action syndicale (CGAS) v. Švýcarsko, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, bod 78 a citovaná judikatura].

84 V projednávané věci však napadené rozhodnutí samo o sobě představuje „zákon“ ve smyslu článku 8 Listiny vykládaného ve světle článku 8 EÚLP, takže nelze mít za to, že k tomu, aby mohl Parlament přijmout taková opatření, jejichž základem je článek 232 SFEU a čl. 25 odst. 2 jeho jednacího řádu, potřeboval výslovné zmocnění unijním normotvůrcem.

85 Jak navíc upozorňuje Parlament, rozhodnutí napadené v projednávané věci splňuje kritéria dostupnosti a předvídatelnosti požadovaná k tomu, aby se zabránilo riziku svévole.

86 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že napadené rozhodnutí stanoví jasná a přesná pravidla pro rozsah a použití dotčeného opatření a že zejména dotčeným osobám poskytuje dostatečné záruky umožňující účinně chránit jejich osobní údaje proti riziku zneužití a proti veškerému neoprávněnému přistupování k údajům a jejich protiprávnímu využívání (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek ze dne 8. dubna 2014, Digital Rights Ireland a další, C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238, bod 54 a citovaná judikatura).

87 Z bodů 22 až 25 odůvodnění a z článku 4 napadeného rozhodnutí v tomto smyslu vyplývá, že osoby, jejichž osobní údaje Parlament zpracovává na základě tohoto rozhodnutí, jsou chráněny v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. 2018, L 295, s. 39).

88 Jak konečně uvádí Parlament, je třeba uvést, že argument žalobců, podle něhož nemůže být čl. 25 odst. 2 jednacího řádu Parlamentu základem pro přijetí opatření, která jsou v rozporu se statutem poslanců nebo s Protokolem č. 7, se netýká otázky vhodného právního základu napadeného rozhodnutí, nýbrž otázky legality tohoto rozhodnutí ve vztahu k výše uvedeným ustanovením, tj. otázky, která bude přezkoumána níže v souvislosti s druhým žalobním důvodem.

89 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že čl. 25 odst. 2 jednacího řádu Parlamentu představuje platný právní základ pro přijetí napadeného rozhodnutí.

90 První žalobní důvod musí proto být zamítnut jako neopodstatněný.

2. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad svobody a nezávislosti poslanců, jakož i z porušení imunit, které poslancům přiznává Smlouva

91 Druhý žalobní důvod vznesený žalobci se skládá ze dvou částí, z nichž první vychází z porušení článku 2 statutu poslanců, v němž jsou zakotveny zásady svobody a nezávislosti poslanců Evropského parlamentu, a druhá z porušení imunit přiznaných těmto poslancům zejména Protokolem č. 7.

a) K první části, vycházející z rozporu napadeného rozhodnutí se zásadami svobody a nezávislosti členů Parlamentu

92 Žalobci mají za to, že napadené rozhodnutí je velmi omezující a závažným způsobem porušuje zásadu svobodného a nezávislého výkonu mandátu člena Parlamentu, který je zakotven v článku 2 statutu poslanců, neboť by jim mohlo být na základě tohoto rozhodnutí bráněno v zasedání a ve výkonu jejich úkolu týkajícího se zastupování, což by mohlo mít záporný dopad na rovnováhu pravomocí a na svobodný výkon demokracie.

93 V této souvislosti žalobci připomínají, že odepření přístupu do budov Parlamentu, které je stanoveno v napadeném rozhodnutí pro případ nepředložení platného covid certifikátu, se uplatní bez ohledu na důvod tohoto nepředložení. Může se například stát, že poslanec nemůže předložit platný covid certifikát, protože jej nevlastní nebo si nepřeje jej vlastnit, ale také protože jej zapomněl nebo ztratil, případně proto, že jeho chytrý telefon v okamžiku, kdy je prováděna kontrola, nefunguje. Kromě toho zdůrazňují, že členové Parlamentu, kteří nemají certifikát o očkování ani certifikát o zotavení, se musí nechat testovat nejméně každý druhý den, a to z důvodu omezené doby platnosti těchto testů. Kromě toho je nutné počítat se značnou prodlevou mezi okamžikem, kdy je proveden test, a okamžikem, kdy je generován kód rychlé reakce (dále jen „QR kód“). Pokud si tedy žalobci přejí přijít do Parlamentu v pondělí ráno, nemají jinou možnost než podstoupit tyto testy během dnů odpočinku a je pro ně prakticky nemožné podstoupit test během „červených týdnů“, kdy se konají plenární zasedání, a během „růžových týdnů“ vyhrazených pro třístranná jednání, neboť v těchto týdnech končí debaty pozdě večer a znovu začínají časně ráno.

94 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.

95 Úvodem je třeba poznamenat, že jak je stanoveno v čl. 2 odst. 1 statutu poslanců, „[p]oslanci jsou svobodní a nezávislí“. Obdobně i článek 2 jednacího řádu Parlamentu stanoví zejména, že poslanci vykonávají mandát svobodně a nezávisle. Zásada svobodného a nezávislého mandátu poslanců je společnou zásadou demokratických parlamentních systémů, která je základním prvkem

zastupitelské demokracie, o nějž se podle čl. 10 odst. 1 SFEU opírá fungování Unie. Tato zásada zahrnuje právo poslanců Evropského parlamentu vstupovat bez překážek do budov Parlamentu, aby se mohli aktivně podílet na činnosti výborů a delegací Parlamentu, jak je stanoveno v čl. 5 odst. 4 jednacího řádu Parlamentu.

96 V tomto smyslu představuje napadené rozhodnutí zásah do výkonu mandátu poslanců Evropského parlamentu, neboť jim ukládá dodatečnou podmínku pro přístup do budov Parlamentu, tj. povinnost předložit platný covid certifikát.

97 Je však třeba zdůraznit, že zásada svobodného a nezávislého mandátu poslanců není absolutní zásadou a že může být vázána na určitá omezení, jež může ukládat zejména Parlament na základě vnitřní organizační pravomoci stanovené v článku 232 SFEU, za předpokladu, že toto omezení sleduje legitimní cíl.

98 Každý zásah do zásady svobodného a nezávislého mandátu poslanců nebo každé omezení tohoto mandátu musí být nicméně v souladu se zásadou proporcionality, která je hlavní zásadou unijního práva. Tato zásada vyžaduje, aby akty přijaté unijními orgány byly přiměřené a nezbytné pro dosažení sledovaného cíle, přičemž pokud se naskýtá výběr mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba použít opatření nejméně omezující (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. října 2001, Martinez a další v. Parlament, T-222/99, T-327/99 a T-329/99, EU:T:2001:242, bod 215 a citovaná judikatura).

99 Zaprvé, jak vyplývá zvláště z bodů 1 až 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí, toto rozhodnutí sleduje legitimní cíl, jímž je sladění dvou protichůdných zájmů v podmínkách pandemie, tj. pokračování činnosti Parlamentu na straně jedné a zdraví osob přítomných uvnitř budov Parlamentu na straně druhé.

100 Parlament je totiž na jedné straně povinen zajistit plynulý průběh své činnosti vyplývající ze smluv. Znamená to, že operační schopnost Parlamentu, zvláště pak jeho legislativní a rozpočtová činnost, musela být zachována i během pandemie covidu-19. Za tímto účelem přijal Parlament několik mimořádných opatření vycházejících z hlavy XIIIa jeho jednacího řádu, jež spočívala zvláště v zavádění metod dálkové účasti. Jak ovšem vyplývá z článku 237a jednacího řádu Parlamentu, taková mimořádná opatření musí být již z podstaty časově omezena. Parlament byl tudíž povinen obnovit co nejrychleji činnost v její obvyklé podobě, tj. včetně fyzické přítomnosti poslanců, tak aby bylo zajištěno běžné fungování Parlamentu jakožto unijního orgánu, jehož členové jsou demokraticky zvoleni.

101 Na druhé straně musí Parlament na základě povinnosti péče a své odpovědnosti vyplývající zvláště z čl. 1e odst. 2 služebního řádu, který je na základě článku 10 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „pracovní řád“) použitelný rovněž na dočasné zaměstnance Unie, zajistit zdraví a bezpečnost úředníků a ostatních zaměstnanců Unie. Aniž by bylo nutné uplatňovat odpovědnost za výsledek, výše uvedená povinnost unijních orgánů jako zaměstnavatelů zajistit bezpečnost jejich zaměstnanců musí být obzvlášť důsledně dodržována a prostor pro uvážení správního orgánu v této věci není sice vyloučen, ale je omezený (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. března 1990, Grifoni v. Komise, C-308/87, EU:C:1990:134, bod 14, a ze dne 12. května 2011, Missir Mamachi di Lusignano v. Komise, F-50/09, EU:F:2011:55, bod 126). Totéž platí i o povinnosti zajistit zdraví osob pracujících pro Unii. Vzhledem k přítomnosti poslanců v budovách Parlamentu se předpokládá, že tito poslanci přijdou do styku se zaměstnanci tohoto orgánu, což znamená, že povinnost týkající se zajištění zdraví těchto

zaměstnanců ukládá Parlamentu, aby dbal na to, že bude umožněno obnovení obvyklé činnosti, aniž přitom dojde ve větší míře k ohrožení zdraví osob přítomných v jeho budovách, včetně zaměstnanců tohoto orgánu.

102 Jak vyplývá z bodu 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, lékařská služba Parlamentu dospěla k následujícímu závěru:

„[Z]výšená koncentrace osob v budovách Parlamentu, větší množství přesunů v důsledku obnovení misí, častější navazování úzkých kontaktů během prezenčně vedených schůzí a vyšší výskyt covidu-19 ve společnosti, to vše zvyšuje riziko, že bude virus zavlečen do Evropského parlamentu a že bude častěji docházet k internímu přenosu covidu-19 a karanténám. Jakožto mezinárodní organizace a veřejně přístupný orgán musí vzít Evropský parlament v úvahu i skutečnost, že dalším rizikovým faktorem, který by z něj mohl učinit ohnisko nákazy, jsou časté mezinárodní cesty. Je tedy nezbytné, aby byla věnována pozornost nejen sanitární situaci v členských státech, v nichž má Parlament sídlo nebo pracovní místa, ale i situaci na úrovni Unie.“

103 Jak dále vyplývá z bodu 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí, údaje poskytnuté lékařskou službou Parlamentu dokládají, že během prvních dvou a půl týdne měsíce září 2021 bylo zaznamenáno mnohem více úzkých kontaktů mezi osobami, které obdržely pozitivní PCR test na covid-19, než ve kterémkoli předchozím měsíci počínaje listopadem 2020, a že se tento trend udržel během celého měsíce září 2021 a prvního týdne října 2021.

104 Ve světle toho, co bylo uvedeno výše, je třeba mít za to, že napadené rozhodnutí sleduje legitimní cíl a že s přihlédnutím k informacím, jež měl Parlament k dispozici v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí, nepředstavuje nástroj, který by byl zjevně nepřiměřený pro účely dosažení tohoto cíle.

105 Zadruhé je třeba přezkoumat, zda napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený nebo bezdůvodný zásah do svobodného mandátu poslanců a zda nepředstavuje zásah do samotné podstaty tohoto práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 148 a citovaná judikatura).

106 Jak v tomto ohledu upozorňuje Parlament, všeobecný, rychlý a snadný přístup k očkování a k testům na onemocnění covid-19, jakožto základ pro vydávání covid certifikátů, existuje na celém území Unie. Předkládání covid certifikátu poslanci vstupujícími do budov Parlamentu nelze tudíž považovat za nepřiměřený a bezdůvodný zásah do výkonu svobodného mandátu, s ohledem na to, že napadené rozhodnutí sleduje legitimní cíl týkající se ochrany života a zdraví osob přítomných v budovách Parlamentu při současném obnovení běžné činnosti tohoto orgánu.

107 Je třeba rovněž připomenout, že Parlament zavedl opatření s cílem poskytnout svým poslancům podporu nezbytnou k tomu, aby mohli vyhovět novým podmínkám přístupu pro případ, že nevlastní covid certifikát, například možnost testovat se bezplatně přímo ve všech třech pracovních místech Parlamentu.

108 Napadené rozhodnutí je ostatně omezeno pouze na to, co je striktně nezbytné k zajištění obnovení běžné činnosti Parlamentu. Z posudku vydaného posudkovým lékařem Parlamentu dne 10. října 2021 vyplývá, že obnovení běžné činnosti Parlamentu by vedlo nevyhnutelně k dalšímu nárůstu případů onemocnění covid-19 a karantén. Podle téhož posudku by se tato rizika mohla snížit zavedením takových opatření, jako je opatření stanovené napadeným rozhodnutím.

Důkazy poskytnuté Parlamentem (viz bod 177 výše) dokládají, že pokud jde o ochranu osobních údajů, při vstupech do budov Parlamentu je během ověřování covid certifikátů zobrazováno jen minimální množství osobních údajů.

109 Navíc je třeba uvést, že napadené rozhodnutí nemá trvalou povahu. Článek 6 napadeného rozhodnutí totiž stanoví, že se toto rozhodnutí přestane používat dne 31. ledna 2022, ledaže by bylo prodlouženo, změněno nebo zrušeno, a že bude pravidelně přezkoumáváno s ohledem na vývoj sanitární situace.

110 Jak ostatně uvádí Parlament, napadené rozhodnutí umožňuje ukončení mimořádných opatření a umožňuje členům Parlamentu, aby obnovením prezenční činnosti znovu uplatňovali svá práva, přičemž bude výkon jejich svobodného a nezávislého mandátu omezen mnohem méně, než tomu bylo v režimu dálkové účasti.

111 A konečně je třeba uvést, že jak upozorňuje Parlament, žalobci neuvedli žádné jiné opatření, jímž by bylo dosaženo vytčeného cíle obdobným, avšak méně omezujícím způsobem. V této souvislosti žalobci neprokázali, že by obnovení činnosti Parlamentu, u něhož by byla vyžadována fyzická přítomnost a nebyla by uložena žádná povinnost předložit covid certifikát pro umožnění přístupu do budov Parlamentu, umožnilo přispět týmž způsobem ke splnění cíle týkajícího se zajištění zdraví zaměstnanců.

112 Žalobci se nicméně dovolávají několika záporných dopadů napadeného rozhodnutí na jejich postavení (viz bod 93 výše).

113 Zaprvé, pokud jde o to, že se žalobci dovolávají újmy způsobené odepřením předložení platného covid certifikátu nebo zapomenutím tohoto certifikátu, je třeba uvést, že újma, jíž se dovolávají, nevyplývá z účinků, jež zakládá samotné napadené rozhodnutí, nýbrž z jejich rozhodnutí nepředložit tento certifikát, neboť žalobci netvrdí, že nemají možnost tak učinit (usnesení ze dne 8. prosince 2021, D'Amato a další v. Parlament, T-722/21 R, nezveřejněné, EU:T:2021:874, bod 23).

114 Zadruhé je třeba uvést, že čl. 5 odst. 2 napadeného rozhodnutí umožňuje, aby generální tajemník Parlamentu schválil výjimky z povinnosti předložit při vstupu do budov Parlamentu tento certifikát, s cílem zohlednit některé zvláštní situace.

115 Zatřetí, pokud jde o tvrzení žalobců, podle něhož pro ně může být nemožné předložit platný covid certifikát z důvodu technických problémů souvisejících například s použitím chytrého telefonu, je třeba připomenout, že covid certifikát je přijímán v papírové podobě i v digitálním formátu, takže by mělo být v zásadě možné se těmto technickým problémům vyhnout.

116 Začtvrté žalobci uvádějí, že jsou povinni se testovat velmi často, dokonce i během dnů odpočinku, a že během pracovních dnů s náročným pracovním programem nemají možnost se nechat testovat.

117 Aniž je nezbytné vyjadřovat se k přípustnosti tohoto argumentu, v souvislosti se situací žalobců, kteří nebyli očkováni ani se nezotavili, je třeba konstatovat, že Parlament poskytuje svým poslancům ve svých třech pracovních místech podporu nezbytnou k tomu, aby mohli vyhovět novým podmínkám přístupu pro případ, že nevlastní covid certifikát. V této souvislosti zavedl Parlament možnost testovat se bezplatně přímo v svých třech pracovních místech. Tato možnost byla ostatně oznámena všem zaměstnancům Parlamentu dne 28. října 2021, tj. před tím, než

napadené rozhodnutí vstoupilo v platnost. Kromě toho je možné pro umožnění přístupu do budov Parlamentu předložit negativní výsledek PCR testu provedeného v Belgii, Lucembursku nebo ve Francii. A konečně, zatímco původně byly výsledky PCR testů platné po dobu dvou kalendářních dnů ode dne provedení testu, na základě rozhodnutí generálního tajemníka Parlamentu ze dne 19. listopadu 2021 byla v období od 22. listopadu 2021 do 27. ledna 2022 doba platnosti PCR testu prodloužena na 72 hodin od provedení tohoto testu.

118 Zapáté, co se týče argumentu žalobců, podle něhož napadené rozhodnutí rovněž přímo porušuje pravomoc k zastupování, která jim náleží jakožto poslancům zvoleným do Parlamentu, a jejich schopnost užitečně a účinně pracovat, neboť se používá i na jejich asistenty a na zaměstnance Parlamentu, je třeba uvést, že jak upozorňuje Parlament, žalobci nevznášejí žádný konkrétní argument, kterým by mohli prokázat, že tyto osoby nejsou schopny včas vyhovět podmínkám přístupu, které stanoví napadené rozhodnutí.

119 A konečně zašesté žalobci podotýkají, že ve Francii byly zamítnuty všechny pozměňovací návrhy na podmínění přístupu poslanců a senátorů do budov Assemblée nationale (Národní shromáždění, Francie) a Sénat (Senát, Francie) předložením covid certifikátu, a to zejména z důvodu rozhodnutí Conseil constitutionnel (Ústavní rada, Francie) ze dne 11. května 2020, v němž se připomíná, že některá ustanovení francouzské Ústavy ukládají povinnost respektovat svobodu členů Parlamentu při výkonu jejich mandátu a že členovi Parlamentu nemůže být nikdy odepřen přístup do jednacího sálu.

120 V tomto ohledu postačí uvést, že Parlament, jehož budovy se nacházejí nejen ve Francii, ale i v Belgii a Lucembursku, má k dispozici svůj vlastní právní základ pro přijímání takových vnitřních organizačních opatření, jako jsou opatření zavedená napadeným rozhodnutím na základě článku 232 SFEU a čl. 25 odst. 2 jednacího řádu Parlamentu, což znamená, že Parlament není nijak vázán úvahami, jež byly v tomto ohledu učiněny na úrovni jednoho z členských států.

121 S ohledem na to, co je uvedeno výše, je třeba učinit závěr, že žádný z argumentů vznesených žalobci neumožňuje prokázat, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený a bezdůvodný zásah do svobodného a nezávislého výkonu mandátu poslance, ani to, že byla narušena samotná podstata tohoto výkonu.

122 První část druhého žalobního důvodu musí tedy být zamítnuta jako neopodstatněná.

b) Ke druhé části, vycházející v podstatě z porušení imunit, jež poslancům přiznává Protokol č. 7

123 Žalobci zastávají názor, že napadené rozhodnutí je v rozporu rovněž s čl. 7 prvním pododstavcem Protokolu č. 7, jehož účinek spočívá v tom, že je členským státům zakázáno vytvářet správní omezení volného pohybu poslanců Evropského parlamentu. Toto ustanovení by mělo být ve světle čl. 4 odst. 3 posledního pododstavce SEU vykládáno v tom smyslu, že zakazuje veškerá opatření, jež by mohla ohrozit dosažení cílů Unie, včetně opatření, jež by mohla bránit fungování unijních orgánů.

124 Podle žalobců není ostatně žádných pochyb o tom, že ačkoli je čl. 7 první pododstavec Protokolu č. 7 formálně určen členským státům, použije se i na unijní orgány v rozsahu, v němž samy přijímají taková omezující opatření, jako je napadené rozhodnutí. Toto ustanovení by totiž mělo být vykládáno ve světle ustanovení Listiny, zvláště pak článků týkajících se ochrany soukromí a práva na fyzickou nedotknutelnost. Z článku 18 Protokolu č. 7 a z článku 5 jednacího řádu

Parlamentu ostatně vyplývá, že Parlament musí při uplatňování Protokolu č. 7 jednat ve vzájemné shodě s členskými státy. Parlamentu konkrétně přísluší, aby zajistil nezávislost poslanců při plnění jejich povinností a aby chránil jejich právo aktivně se podílet na činnosti výborů a delegací Parlamentu.

125 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.

126 Článek 7 Protokolu č. 7 stanoví, že „[v]olný pohyb členů Evropského parlamentu, kteří jedou na místo zasedání Evropského parlamentu nebo se z něj vracejí, nepodléhá žádným omezením správní či jiné povahy“.

127 Je třeba přezkoumat, zda toto ustanovení, jak tvrdí žalobci, brání tomu, aby Parlament přijal takové opatření za účelem omezení nebo podmínění přístupu do svých budov, jako je opatření stanovené napadeným rozhodnutím.

128 V této souvislosti je nejprve na místě uvést, že Protokol č. 7 je určen především členským státům, a nikoli unijním orgánům, což žalobci připouštějí.

129 Jak uvádějí žalobci, článek 18 Protokolu č. 7 následně stanoví, že „[p]ři uplatňování tohoto protokolu jednají orgány Unie ve vzájemné shodě s […] [členskými státy]“. Článek 5 jednacího řádu Parlamentu stanoví zejména, že poslanci požívají výsad a imunit stanovených Protokolem č. 7 a že „[p]ro účely plnění svých parlamentních povinností mají všichni poslanci právo aktivně se podílet na činnosti výborů a delegací Parlamentu v souladu s ustanoveními jednacího řádu“.

130 Ani v případě, že jsou tato ustanovení vykládána ve světle ustanovení Listiny, zvláště těch, jež se týkají práva na soukromí a na fyzickou nedotknutelnost, z nich však rozhodně nevyplývá, že Parlament nemá pravomoc přijímat na základě čl. 25 odst. 2 svého jednacího řádu taková vnitřní organizační opatření, jako jsou opatření stanovená napadeným rozhodnutím. Právě naopak, článek 5 tohoto jednacího řádu výslovně stanoví, že právo poslanců aktivně se podílet na činnosti výborů a delegací Parlamentu musí být uplatňováno „v souladu s ustanoveními jednacího řádu“.

131 Z článku 176 odst. 1 posledního pododstavce jednacího řádu Parlamentu navíc vyplývá, že „[p]ředseda může uložit poslanci sankci v případech, kdy se podle ustanovení tohoto jednacího řádu nebo podle rozhodnutí přijatého předsednictvem podle článku 25 použije tento článek“. Pokud by bylo nutné řídit se takovým výkladem Protokolu č. 7, jaký navrhují žalobci, pak by toto ustanovení bylo samo o sobě protiprávní. Je však třeba zdůraznit, že se žalobci nedovolávali protiprávnosti jednacího řádu Parlamentu na základě článku 277 SFEU.

132 A konečně je zapotřebí připomenout, že podle judikatury mají výsady a imunity přiznané Unii Protokolem č. 7 pouze funkční povahu, jelikož směřují k zabránění vzniku překážky fungování a nezávislosti Unie. Tyto výsady a imunity bývají proto přiznávány výlučně v zájmu Unie. Nevyhnutelně to musí platit i pro imunitu členů Parlamentu: tato imunita směřuje k zabránění vzniku jakékoli překážky řádného fungování orgánu, jehož jsou členy, a tudíž výkonu pravomocí tohoto orgánu (viz usnesení ze dne 30. září 2011, Gollnisch v. Parlament, T-346/11 R, nezveřejněné, EU:T:2011:553, bod 23 a citovaná judikatura). V témže smyslu stanoví čl. 5 odst. 2 druhá věta jednacího řádu Parlamentu, že „[p]oslanecká imunita není osobní výsadou poslanců, nýbrž zárukou nezávislosti Evropského parlamentu jako celku a jeho poslanců“.

133 S ohledem na předchozí úvahy je tedy třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí neporušuje Protokol č. 7, ani konkrétně článek 7 tohoto Protokolu.

134 Druhá část druhého žalobního důvodu musí proto být rovněž zamítnuta jako neopodstatněná, jakož i druhý žalobní důvod v plném rozsahu.

3. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení obecných zásad zpracování osobních údajů

135 Třetí žalobní důvod, který uplatňují žalobci, se dělí na dvě části, z nichž první vychází z porušení zásady omezení účelů zpracování osobních údajů a zásady legality a druhá z porušení zásad loajality, transparentnosti a minimalizace.

a) K první části, vycházející z porušení zásady omezení účelů zpracování osobních údajů a zásady legality

136 Žalobci připomínají, že zásada omezení účelů vyžaduje, aby byly osobní údaje shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a aby nebyly dále zpracovávány jiným způsobem. Správce je oprávněn rozšířit původní účely zpracování pouze ve výjimečných případech, jež jsou taxativně vyjmenovány v článku 6 nařízení 2018/1725.

137 K tomu, aby mohly být osobní údaje uvedené v covid certifikátech, jež vlastní žalobci, použity k tomu, aby žalobcům umožnily přístup do budov Parlamentu, je v souladu s právem vyžadováno, aby byly pro tento účel shromažďovány.

138 Žalobci přitom zaprvé zdůrazňují, že nařízení 2021/953 stanoví zpracování údajů pouze pro usnadnění výkonu práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států během pandemie covidu-19. Zadruhé z bodu 48 odůvodnění nařízení 2021/953 jasně vyplývá, že pokud by si členské státy přály používat osobní údaje zpracovávané na základě zavedení covid certifikátu pro jiné účely, než jaké jsou stanoveny nařízením 2021/953, musí za tímto účelem stanovit konkrétní vnitrostátní právní základ. Tato zásada byla nedávno připomenuta i ve společném stanovisku č. 04/2021 Evropského sboru pro ochranu osobních údajů a Evropského inspektora ochrany údajů k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o rámci pro vydávání, ověřování a uznávání interoperabilních certifikátů o očkování, testování a uzdravení za účelem usnadnění volného pohybu během pandemie COVID-19 [covidu-19] (digitální zelený certifikát) (dále jen „společné stanovisko č. 04/2021“) a připomněl ji i Evropský inspektor ochrany údajů ve svých pokynech týkajících se „návratu na pracoviště a testování imunity nebo infekce onemocněním covid evropskými orgány“.

139 V Belgii, kde se musí poslanci testovat nejčastěji, navíc belgické právní předpisy neuvádějí přístup na pracoviště nebo do parlamentů této země mezi cíli zpracování osobních údajů v souvislosti s covid certifikátem. Takové použití je dokonce výslovně vyloučeno vzhledem k tomu, že by vedlo ke skryté povinnosti se očkovat. Obdobně i ve Francii je v souvislosti s přístupem do parlamentních shromáždění výslovně vyloučeno použití covid certifikátu.

140 A konečně žalobci zdůrazňují, že se na projednávaný případ nepoužije žádná z výjimek stanovených v článku 6 nařízení 2018/1725, a že tedy není možné, aby Parlament odůvodnil „[z]pracování pro jiný slučitelný účel“ na základě některé z těchto výjimek.

141 Žalobci jsou tudíž toho názoru, že vzhledem k neexistenci vnitrostátního právního základu, který by výslovně povoloval zpracování lékařských údajů o očkování, testech či o zotavení pro účely podmínění přístupu na pracoviště nebo do národních shromáždění, zpracování osobních údajů provedené Parlamentem porušuje zásadu omezení účelů zpracování a je tudíž protiprávní.

142 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.

143 Především je zapotřebí připomenout, že podle čl. 4 odst. 1 napadeného rozhodnutí jsou „[o]sobní údaje vyňaté z certifikátu nebo z rovnocenného certifikátu během postupu čtení kódu zpracovávány v souladu s nařízením (EU) 2018/1725“. Článek 4 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725, který stanoví zásadu omezení účelů, přitom stanoví, že osobní údaje musí být „shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný“.

144 Účely zpracování osobních údajů obsažených v covid certifikátech jsou definovány v čl. 10 odst. 2 nařízení 2021/953, v němž je stanoveno:

„Pro účely tohoto nařízení se osobní údaje obsažené v certifikátech vydaných podle tohoto nařízení zpracovávají pouze pro účely přístupu k informacím uvedeným v certifikátu a jejich ověření, aby se usnadnil výkon práva na volný pohyb v Unii během pandemie covidu-19. Po uplynutí doby použitelnosti tohoto nařízení nesmí být prováděno žádné další zpracování osobních údajů.“

145 V této souvislosti je třeba připomenout, že jak uvádí Parlament, čl. 10 odst. 2 nařízení 2021/953 musí být chápán v tom smyslu, že členské státy jsou oprávněny zpracovávat osobní údaje uvedené v covid certifikátech výlučně pro usnadnění výkonu práva na volný pohyb, pouze pokud tak činí „pro účely tohoto nařízení“ nebo, jinými slovy, v rámci provádění tohoto nařízení.

146 Jak na druhou stranu výslovně vyplývá z bodu 48 odůvodnění nařízení 2021/953, „[č]lenské státy mohou osobní údaje pro jiné účely zpracovávat, pokud je právní základ pro zpracování těchto údajů pro jiné účely, včetně souvisejících lhůt pro jejich uchovávání, stanoven ve vnitrostátním právu, které musí být v souladu s právními předpisy Unie na ochranu údajů a se zásadami účinnosti, nezbytnosti a proporcionality a které by mělo obsahovat ustanovení, jež jasně stanoví oblast a rozsah zpracování, konkrétní účel, kategorie subjektů, které mohou certifikát ověřit, a příslušné záruky pro předcházení diskriminaci a zneužívání, s přihlédnutím k rizikům pro práva a svobody subjektů údajů“.

147 Přestože žalobci tvrdí opak, z tohoto bodu odůvodnění nelze vyvodit závěr, že takové unijní orgány, jako je v projednávané věci Parlament, jsou oprávněny zpracovávat osobní údaje obsažené v covid certifikátech k jiným účelům, než jaké stanoví nařízení 2021/953, pouze pokud je k tomu výslovně opravňuje právní základ stanovený vnitrostátním právem.

148 Jak totiž uvádí i Parlament, skutečnost, že bod 48 odůvodnění čtvrtá věta odkazuje pouze na členské státy a na vnitrostátní právo, a nikoli na unijní orgány, může být vysvětlena tak, že je toto nařízení určeno členským státům, a nikoli výše uvedeným orgánům.

149 Dále je třeba uvést, že podle čl. 5 odst. 2 nařízení 2018/1725 musí být základ pro zpracování osobních údajů nezbytných pro řízení a fungování orgánů stanoven právem Unie.

150 Přijetím napadeného rozhodnutí tedy Parlament vytvořil právní základ v unijním právu, a to na základě své vnitřní organizační pravomoci vyplývající z článku 232 SFEU, a tento právní základ mu umožňuje zpracovávat osobní údaje obsažené v covid certifikátech pro účely přístupu do budov v jeho třech pracovních místech, v souladu s nařízením 2018/1725.

151 Argumenty žalobců vycházející z belgických nebo francouzských právních předpisů musí být zamítnuty jako irelevantní, neboť není požadováno, aby existoval právní základ ve vnitrostátním právu, který by Parlamentu umožňoval zpracovávat osobní údaje obsažené v covid certifikátech k jiným účelům, než jaké stanoví nařízení 2021/953.

152 Přestože žalobci tvrdí opak, tyto závěry nezpochybňuje ani společné stanovisko č. 04/2021, ani „pokyny týkající se návratu na pracoviště a testování imunity nebo infekce onemocněním covid evropskými orgány“ vydané Evropským inspektorem ochrany údajů.

153 Zaprvé v bodě 23 společného stanoviska č. 04/2021 upřesnili Evropský sbor pro ochranu osobních údajů a Evropský inspektor ochrany údajů, že „jakékoli možné následné použití rámce a digitálního zeleného certifikátu na základě vnitrostátního práva členských států, které sleduje jiný cíl než cíl týkající se usnadnění výkonu práva na volný pohyb mezi členskými státy Unie, nespadá do působnosti návrhu [nařízení Evropského parlamentu a Rady o rámci pro vydávání, ověřování a uznávání interoperabilních certifikátů o očkování, testování a uzdravení za účelem usnadnění volného pohybu během pandemie covidu-19 (digitální zelený certifikát)] a tudíž ani do působnosti tohoto společného stanoviska“.

154 Zadruhé, bod 6.1 „pokynů týkajících se návratu na pracoviště a testování imunity nebo infekce onemocněním covid evropskými orgány“ vydaných Evropským inspektorem ochrany údajů potvrzuje, že pojem „vnitrostátní právo“ ve smyslu bodu 48 odůvodnění nařízení 2021/953 musí být, pokud jde o unijní orgány, vykládán v tom smyslu, že odkazuje na čl. 1e odst. 2 služebního řádu ve spojení s prováděcím rozhodnutím orgánu, jímž se zavádějí opatření vhodná k ochraně základních práv a zájmů dotčených osob.

155 A konečně, vzhledem k tomu, že se žalobci dovolávají porušení článku 6 nařízení 2018/1725, je třeba uvést, že toto ustanovení stanoví odchylku ze zásady omezení účelů. Tento článek totiž stanoví, že „[p]okud zpracování pro jiný účel, než pro který byly osobní údaje shromážděny, není založeno na souhlasu subjektu údajů nebo na právu Unie, který v demokratické společnosti představuje nutné a přiměřené opatření k zajištění cílů uvedených v čl. 25 odst.1“, musí správce zohlednit určitá kritéria v zájmu zjištění toho, zda je zpracování pro jiný účel slučitelné s účely, pro něž byly osobní údaje původně shromážděny.

156 Jak vyplývá z bodu 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zpracování osobních údajů má v projednávané věci za cíl zejména ochranu veřejného zdraví. Sleduje tedy cíl obecného veřejného zájmu Unie, který je uveden v čl. 25 odst. 1 písm. c) nařízení 2018/1725, což znamená, že zpracování osobních údajů, které je předmětem napadeného rozhodnutí, k jinému účelu, než jaký je stanoven nařízením 2021/953, povoluje výše uvedené ustanovení pod podmínkou, že při tomto zpracování bude dodržena podstata základních práv a svobod stanovených tímto nařízením a že toto zpracování představuje opatření, které je v demokratické společnosti nutné a přiměřené, což bude přezkoumáno v souvislosti se čtvrtým žalobním důvodem.

157 S ohledem na výše uvedené úvahy a s výhradou přezkumu zaměřeného na přiměřenost zpracování osobních údajů žalobců, které je předmětem napadeného rozhodnutí, musí být první část třetího žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná.

b) Ke druhé části, vycházející z porušení zásad loajality, transparentnosti a minimalizace

158 Zaprvé žalobci připomínají, že zásady korektního a transparentního zpracování osobních údajů vyžadují, aby byl subjekt údajů informován o probíhající operaci zpracování a jejích účelech. Mají tudíž za to, že pokud Parlament používá osobní údaje pro jiný účel, než pro jaký byly tyto údaje shromážděny na základě vnitrostátních právních předpisů, porušuje tím zásadu transparentnosti stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) a v článku 14 nařízení 2018/1725, neboť nebyli při shromáždění jejich osobních důvodů informováni o tom, že tyto údaje budou využity k podmínění jejich přístupu na pracoviště.

159 Zadruhé se žalobci domnívají, že při zpracování osobních údajů, které provádí Parlament v rámci provádění napadeného rozhodnutí, není dodržována zásada minimalizace údajů, která je stanovena v čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení 2018/1725, vzhledem k tomu, že čl. 4 odst. 3 napadeného rozhodnutí stanoví, že osobní údaje týkající se platnosti covid certifikátu budou zpracovávány a zobrazovány v rámci postupu čtení QR kódu na certifikátu.

160 Bezpečnostní pracovníci pověření kontrolou covid certifikátů při vstupu do budov Parlamentu by totiž mohli snadno zjistit typ certifikátu, který jednotlivé osoby vlastní, neboť certifikáty o testu jsou platné nejdéle 2 dny, certifikáty o zotavení 180 dnů a certifikáty o očkování nemají stanovenu maximální dobu platnosti. Takové údaje týkající se platnosti certifikátů nejsou tedy nezbytné pro účely, pro něž jsou zpracovávány.

161 V této souvislosti žalobci zdůrazňují, že sám Parlament toto riziko odhalil v dokumentu nazvaném „Bezpečnostní opatření pro boj proti covidu-19 – Studie dopadu na ochranu údajů“ (dále jen „studie dopadu“), avšak dospěl k závěru, že daná rizika jsou nízká vzhledem k technickým a organizačním opatřením, jež pro účely zpracování těchto údajů přijal. Z napadeného rozhodnutí ani z jakéhokoli jiného oznámení adresovaného žalobcům však nevyplývá, že byla přijata konkrétní opatření za účelem minimalizace těchto rizik.

162 Podle názoru žalobců je rovněž možné, že si bezpečnostní pracovníci pořizují snímky obrazovky zachycující tyto důvěrné informace. Šíření tohoto druhu citlivých údajů by přitom mohlo mít na subjekty údajů velmi závažné dopady, neboť by mohlo vést ke stigmatizaci nebo diskriminaci na pracovišti. V důsledku toho by zpracování osobních údajů žalobců nemohlo být považováno za korektní.

163 Zatřetí se žalobci obávají protiprávního a nekorektního zpracování jejich údajů vzhledem k riziku nízké spolehlivosti aplikace CovidScanBe používané při vstupu do budov Parlamentu ke skenování QR kódů na covid certifikátech. Ve studii dopadu bylo toto riziko označeno za možné. V nedávné době bylo ostatně odhaleno velmi závažné bezpečnostní selhání při validaci a čtení QR kódů na covid certifikátech s využitím aplikace CovidScanBe. V této souvislosti žalobci zdůrazňují, že k předsedovi tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofonní soud prvního stupně v Bruselu, Belgie) byl podán návrh na předběžné opatření směřující ke zrušení aplikace CovidScanBe z důvodu četných případů porušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1) a že posledně jmenovaný považoval v usnesení ze dne 29. října 2021 riziko selhání za natolik zjevné, že jmenoval nezávislého odborníka pověřeného prozkoumáním těchto selhání a konstatováním případné újmy. A konečně druhé selhání aplikace CovidScanBe spočívalo v tom, že během čtení QR kódu na covid certifikátu

byly prostřednictvím modulu této aplikace, který je použitelný na cestování, zpřístupněny citlivé osobní údaje, například příjmení, jméno, datum očkování, druh očkovací látky, země, v níž bylo provedeno očkování, či počet přijatých dávek.

164 Podle mínění žalobců tedy tyto skutečnosti dokazují, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu korektního a transparentního zpracování osobních údajů.

165 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.

166 Především je třeba připomenout, že podle čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení 2018/1725 musí být osobní údaje „ve vztahu k subjektu údajů zpracovávány korektně a zákonným a transparentním způsobem“.

167 Článek 15 odst. 1 nařízení 2018/1725 kromě toho stanoví:

„Pokud se osobní údaje týkající se subjektu údajů získávají od subjektu údajů, poskytne správce v okamžiku získání osobních údajů subjektu údajů tyto informace:

[…]

c) účely zpracování, pro které jsou osobní údaje určeny, a právní základ pro zpracování […]“.

168 Článek 16 odst. 1 písm. c) nařízení 2018/1725 stanoví, že tyto informace musí být poskytnuty i v případě, že osobní údaje nebyly získány od subjektu údajů.

169 Článek 16 odst. 4 nařízení 2018/1725 kromě toho stanoví, že „[p]okud správce hodlá osobní údaje dále zpracovat pro jiný účel, než pro který byly získány, poskytne subjektu údajů ještě před uvedeným dalším zpracováním informace o tomto jiném účelu a příslušné další informace uvedené v odstavci 2“.

170 Ačkoli žalobci tvrdí opak, z výše uvedených ustanovení tedy vyplývá, že v případě, že jsou osobní údaje zpracovávány pro jiný účel, než pro který byly původně získány, je pouze věcí správce, který tyto údaje následně zpracovává, aby předem poskytl subjektům údajů informace o tomto jiném účelu a příslušné další informace.

171 Vzhledem k tomu, že jak připouští Parlament, zpracování osobních údajů stanovené napadeným rozhodnutím představuje v projednávané věci následné zpracování pro jiný účel, než pro který byly osobní údaje získány, náleželo Parlamentu, aby v souladu s výše uvedenými ustanoveními poskytl před tímto následným zpracováním subjektům údajů informace o tomto jiném účelu.

172 Z důkazů poskytnutých Parlamentem vyplývá, že posledně jmenovaný orgán tuto povinnost splnil.

173 Ze zmíněných důkazů lze totiž zaprvé vyvodit, že Parlament před zpracováním dotčených údajů zveřejnil ve svém veřejném registru zpracování údajů záznam o předmětném zpracování údajů pod č. 464, včetně prohlášení o důvěrnosti. Zadruhé Parlament dne 27. října 2021 zaslal členům a všem zaměstnancům Parlamentu e-mail, v němž je informoval o účelech zpracování. Zatřetí, jak je upřesněno v čl. 6 odst. 1 napadeného rozhodnutí, toto rozhodnutí bylo „viditelně vyvěšeno na všech přístupných místech v budovách Parlamentu, v nichž dochází k ověřování“, což žalobci nezpochybňují.

174 Je tedy třeba konstatovat, že Parlament splnil své povinnosti vyplývající ze zásady transparentnosti a že argument žalobců, podle něhož měli být v okamžiku, kdy byly původně shromážděny jejich osobní údaje, informováni o skutečnosti, že tyto údaje budou používány pro účely přístupu do budov Parlamentu, musí být zamítnut jako nepodložený.

175 Kromě toho je třeba připomenout, že čl. 4 odst. 1 nařízení 2018/1725 upřesňuje, že „[o]sobní údaje musí být […] přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovávány (‚minimalizace údajů')".

176 V tomto ohledu je především třeba uvést, že podle čl. 4 odst. 2 a 4 napadeného rozhodnutí je cíl zpracování údajů pocházejících z postupu čtení QR kódu striktně omezen na povolení přístupu do budov Parlamentu a že údaje zobrazované při ověřování covid certifikátů nejsou interně ani externě ukládány, zaznamenávány ani uchovávány; že nejsou předávány jiné unijní instituci ani třetí osobě a nejsou používány pro žádný jiný účel.

177 Jak ostatně potvrdil Parlament na jednání, aniž to žalobci popřeli, bezpečnostní pracovníci Parlamentu v souvislosti se čtením QR kódů na covid certifikátech osob přejících si vstoupit do budov Parlamentu obdrželi pokyn, aby používali aplikaci CovidScanBe výlučně v režimu „výsledek". Z důkazů poskytnutých Parlamentem je totiž zřejmé, že pokud je aplikace CovidScanBe používána v režimu „výsledek", zobrazí se pouze platnost certifikátu, jakož i příjmení a jméno dané osoby. Totéž platí i o lucemburské aplikaci CovidCheck.lu. Přestože tedy žalobci tvrdí opak, doba platnosti certifikátu se nezobrazuje, takže bezpečnostní pracovníci nejsou schopni vyvodit, zda byla dotyčná osoba očkována, zda podstoupila test na onemocnění s negativním výsledkem nebo zda se z covidu-19 zotavila.

178 V každém případě, i kdyby se předpokládalo, že bezpečnostní pracovníci Parlamentu mohou zjistit dobu platnosti certifikátů a vyvodit z ní, že dotyčná osoba byla očkována, nebo že se zotavila či podstoupila test s negativním výsledkem, nemusí to nutně způsobit závažné dopady, na něž poukazují žalobci.

179 Jak totiž uvádí Parlament, jeho pracovníci jsou školeni k tomu, aby při zpracování údajů dodržovali důvěrnost, a obdrželi pokyny v tom smyslu, aby osobní údaje, k nimž mají přístup, nesdíleli s jinými osobami než s těmi, které se podílejí na kontrole přístupu do budov. Porušení těchto pokynů by vedlo k uložení disciplinárních nebo smluvních sankcí. Úředníkům a zaměstnancům Parlamentu, kteří jsou pověřeni ověřováním covid certifikátů, ukládá článek 339 SFEU přísné povinnosti dodržovat profesní tajemství a článek 17 služebního řádu, kterým jsou vázáni a který je podle článku 11 pracovního řádu použitelný i na dočasné zaměstnance, jim zakazuje, a to i po odchodu z činné služby, „[nepovolené] poskytování informací, které získal[i] při plnění služebních povinností, ledaže tyto informace již byly zveřejněny nebo veřejnosti zpřístupněny".

180 Z informací, které Parlament sdělil na jednání a které žalobci nezpochybnili, navíc vyplývá, že není technicky proveditelné, aby byl prostřednictvím některé z aplikací používaných bezpečnostními pracovníky Parlamentu pořízen během kontroly covid certifikátu snímek obrazovky. Je tedy nutné mít za to, že dokonce i nepravděpodobná situace, v níž by došlo během procesu čtení QR kódu uvedeného na covid certifikátu k přenosu informací týkajících se doby platnosti certifikátů, s sebou nese jen velmi nízké, či dokonce nulové riziko, že by bezpečnostní pracovníci mohli zaznamenat informace zobrazené na čtecím zařízení aplikace, kterou používají, a že by tyto informace mohli rozšířit mimo okruh osob, jež jsou k tomuto účelu zmocněny.

181 Přestože je pravda, že studie dopadu odhalila riziko spojené s případnou nespolehlivostí používané aplikace, je třeba uvést, že toto riziko bylo považováno za nízké s ohledem na technická a organizační opatření, jež Parlament přijímá v rámci zpracování osobních údajů, které provádí, tj. konkrétně to, že používané aplikace nejsou uzpůsobené k tomu, aby po každé jednotlivé kontrole ukládaly osobní údaje; že tyto aplikace neumožňují žádný přenos osobních údajů, a že jsou připojeny pouze na vnitřní zabezpečenou internetovou síť Parlamentu.

182 Co se dále týče usnesení předsedy tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofonní soud prvního stupně v Bruselu) ze dne 29. října 2021, je třeba uvést, že ačkoli žalobci tvrdí opak, předseda zmíněného soudu v tomto usnesení nekonstatoval žádné bezpečnostní selhání aplikace CovidScanBE, nýbrž pouze jmenoval soudního znalce, který měl za úkol určit, zda může být úroveň zabezpečení vyplývající z používání této aplikace považována za dostatečnou. Jak v této souvislosti upozorňuje Parlament, z výše uvedeného usnesení vyplývá, že údajná bezpečnostní selhání aplikace CovidScanBE jsou způsobena okolností, že databáze Suspension list, kterou spravují belgické orgány a s níž aplikace komunikuje, je veřejně dostupná. Jak uvedl Parlament, tato selhání se netýkají osobních údajů uvedených v certifikátech předkládaných bezpečnostním pracovníkům Parlamentu během kontroly přístupu do budov Parlamentu, vzhledem k tomu, že na základě čl. 4 odst. 4 napadeného rozhodnutí není kontrola covid certifikátů, kterou provádějí bezpečnostní pracovníci Parlamentu, spojena s žádným přenosem osobních údajů z aplikace CovidScanBE do dotyčné databáze.

183 A konečně musí být zamítnuty rovněž výtky, jež vznesli žalobci v souvislosti s režimem „cestování“ aplikace CovidScanBe, neboť jak již bylo uvedeno výše, bezpečnostní pracovníci Parlamentu používají aplikaci v zásadě jen v režimu „výsledek“. Jak potvrdil Parlament na jednání, aniž žalobci jeho tvrzení zpochybnili, při používání této aplikace v režimu „cestování“ se každopádně během ověřování certifikátů zobrazuje na obrazovce pouze příjmení, jméno a datum narození držitele covid certifikátu, jakož i doba platnosti tohoto certifikátu.

184 S ohledem na výše uvedené úvahy nelze tedy zpracování osobních údajů, které provádí Parlament na základě napadeného rozhodnutí, považovat za protiprávní nebo nekorektní.

185 Druhá část třetího žalobního důvodu musí proto být zamítnuta jako neopodstatněná, jakož i třetí žalobní důvod v plném rozsahu.

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z neodůvodněného a nepřiměřeného zásahu do práva na soukromí a na ochranu osobních údajů, jakož i do práva na fyzickou nedotknutelnost, práva na svobodu a bezpečnost a do práva na rovnost před zákonem a na nediskriminaci

186 Prostřednictvím čtvrtého žalobního důvodu se žalobci dovolávají zaprvé zásahu do jejich práva na soukromí a na ochranu osobních údajů, jakož i do práva na fyzickou nedotknutelnost, práva na svobodu a bezpečnost a do práva na rovnost před zákonem a na nediskriminaci. Zadruhé se domnívají, že tento zásah do výše uvedených práv a zásad je v rozporu se zásadou proporcionality stanovenou v čl. 52 odst. 1 Listiny.

187 V tomto ohledu žalobci připomínají význam základních práv chráněných Listinou. Připomínají rovněž, že ačkoli se nejedná o absolutní výsady, musí být každé omezení těchto práv stanoveno zákonem, respektovat podstatu těchto práv a dodržovat zásadu proporcionality.

a) K údajnému zásahu do práva na soukromí, práva na ochranu osobních údajů, práva na fyzickou nedotknutelnost, práva na svobodu a bezpečnost a práva na rovnost před zákonem a na nediskriminaci

188 Žalobci zaprvé uvádějí, že napadené rozhodnutí porušuje právo na fyzickou nedotknutelnost, které je zakotveno v čl. 3 odst. 1 Listiny, vzhledem k tomu, že ukládá žalobcům, kteří nevlastní certifikát o očkování nebo o zotavení, aby každý druhý den podstoupili nasofaryngeální výtěry pro účely odhalení možné nákazy SARS-CoV-2. Žalobci mají za to, že tyto výtěry jsou zvláště invazivní, ale současně i nebezpečné, přičemž se opírají o zprávu Académie nationale de médecine (Národní lékařská akademie, Francie) ze dne 8. dubna 2021, která se zmiňuje o závažných komplikacích, mezi něž patří „poškození přední části spodiny lebeční, které může vést ke vzniku meningitidy“.

189 Zadruhé se žalobci domnívají, že napadené rozhodnutí porušuje zásady rovnosti a nediskriminace zakotvené v článcích 20 a 21 Listiny, neboť zachází stejně s osobami, které do Parlamentu docházejí příležitostně, tj. návštěvníky, místními asistenty, externími partnery a lobbisty a dále se členy a zaměstnanci Parlamentu, kteří musí do budov Parlamentu docházet pravidelně.

190 Kromě toho žalobci zastávají názor, že ti z nich, kteří nevlastní certifikát o očkování nebo o zotavení, jsou diskriminováni oproti osobám, které tento certifikát vlastní, neboť musí nejméně každý druhý den podstoupit testy na onemocnění, aby mohli pracovat a vykonávat mandát.

191 Zatřetí mají žalobci za to, že z téhož důvodu představuje napadené rozhodnutí rovněž zásah do práva na svobodný a informovaný souhlas s veškerými lékařskými zákroky na lidském těle, které je zakotveno v čl. 3 odst. 2 Listiny, jakož i do práva na svobodu zakotveného v článku 6 Listiny. Mnohé osoby totiž vnímají nasofaryngeální výtěry jako nesnesitelné a chtějí-li se vyhnout jejich opakování, nezbývá jim nic jiného než se nechat očkovat. Žalobci přitom uvádějí, že očkování proti covidu-19 není v žádném z členských států Unie povinné, takže tato skrytá povinnost se očkovat je v rozporu s právem na svobodu.

192 Začtvrté se žalobci domnívají, že v rozsahu, v němž napadené rozhodnutí podmiňuje přístup na pracoviště předložením takových vysoce citlivých lékařských údajů, jako je stav očkování, výsledek testu nebo doklad o zotavení se z nemoci, představuje zásah do práva na soukromí a na ochranu osobních údajů. Podle čl. 10 odst. 1 nařízení 2018/1725 je totiž zpracování údajů o zdravotním stavu zakázáno, vyjma mimořádných případů.

193 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.

194 Zaprvé, jak vyplývá z přezkumu prvního žalobního důvodu, napadené rozhodnutí představuje právní základ v unijním právu, který umožňuje přijetí opatření omezujících práva, jichž se žalobci dovolávají v rámci první části čtvrtého žalobního důvodu, takže je nutné mít za to, že tato opatření jsou „stanovena zákonem“ ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny.

195 Zadruhé je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí nenarušuje obsah ani podstatu práv, jichž se žalobci dovolávají.

196 Co se totiž zaprvé týče údajného zásahu do fyzické nedotknutelnosti žalobců, kteří nevlastní certifikát o očkování nebo o zotavení proto, že je jim uložena povinnost podstupovat pravidelně nasofaryngeální výtěry, které považují za zvláště invazivní, je třeba především uvést, že napadené rozhodnutí pouze podmiňuje přístup do budov Parlamentu předložením covid certifikátu, aniž

vyžaduje konkrétní testy spojené s nasofaryngeálními výtěry. Žalobci totiž mají zaprvé možnost podstoupit výtěr z ústní dutiny pro účely PCR testu a zadruhé je rovněž možné podstoupit test TRA provedený zdravotnickým pracovníkem, v souladu s čl. 3 odst. 1 nařízení 2021/953.

197 Co se konkrétně týče zprávy Académie nationale de médecine (Národní lékařská akademie) ze dne 8. dubna 2021, na niž odkazují žalobci, z této zprávy vyplývá zaprvé, že provádění nasofaryngeálních výtěrů by mělo být vyhrazeno zdravotnickým pracovníkům, kteří jsou školeni k provedení tohoto úkonu za přísně stanovených technických podmínek, zadruhé, že odběry ze slin musí být určeny přednostně pro děti, což není použitelné na žalobce, a zatřetí, že je zapotřebí varovat uživatele samoodběrových testů před riziky spojenými se samoodběrem. Jak ostatně upozorňuje Parlament, tento druh komplikací souvisejících se samoodběrovými testy je jedním z důvodů, z nichž Parlament tyto testy neuznává pro umožnění přístupu do svých budov a připouští pouze testy TRA provedené zdravotnickými pracovníky.

198 A konečně je třeba připomenout, jak uvádí Parlament, že čl. 5 odst. 2 napadeného rozhodnutí opravňuje žalobce k tomu, aby v řádně odůvodněných případech podali generálnímu tajemníkovi Parlamentu žádost o výjimku z povinnosti předložit platný covid certifikát.

199 Co se zadruhé týče údajného porušení zásad rovného zacházení a nediskriminace, které jsou zakotveny v článcích 20 a 21 Listiny, je třeba připomenout, že podle judikatury uvedená zásada vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 5. července 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, body 29 a 30 a citovaná judikatura).

200 Pokud jde o požadavek týkající se srovnatelnosti odlišných situací, tato srovnatelnost se posuzuje s ohledem na veškeré prvky, které je charakterizují. Takové prvky musí být zejména určeny a posuzovány ve světle předmětu a cíle aktu Unie, který zakládá dotčené odlišení. Mimoto musí být zohledněny zásady a cíle oblasti, do níž dotčený akt spadá (viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, HK v. Komise, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, bod 67 a citovaná judikatura).

201 Jak uvádí Parlament, v projednávané věci musí být srovnatelnost vnějších návštěvníků s členy a zaměstnanci Parlamentu posuzována s ohledem na cíl sledovaný napadeným rozhodnutím, a nikoli s ohledem na to, jak často přicházejí do budov Parlamentu. S ohledem na cíl sledovaný napadeným rozhodnutím, který podle bodu 11 odůvodnění tohoto rozhodnutí spočívá v „poskytnutí dostatečných záruk ochrany života a zdraví všech osob přítomných v budovách Parlamentu“, nelze mít za to, že situace, v níž se žalobci nacházejí, není srovnatelná se situací kterékoli jiné osoby, která si přeje vstoupit do budov Parlamentu, ačkoli práva žalobců jsou napadeným rozhodnutím omezena závažněji, neboť toto omezení vede k podmínění jejich přístupu na pracoviště. Po vstupu do budov Parlamentu podstupují totiž poslanci a zaměstnanci Parlamentu stejné riziko přenosu covidu-19 jako kterákoli jiná osoba vstupující do těchto budov.

202 Rovněž nelze mít za to, že ti z žalobců, kteří nevlastní certifikát o očkování nebo o zotavení, jsou diskriminováni ve vztahu k osobám, které tento certifikát vlastní. V napadeném rozhodnutí není totiž upřednostňován ani jeden ze tří certifikátů uvedených v čl. 3 odst. 1 nařízení 2021/953, ale stanoví se pouze to, že má být ověřena platnost covid certifikátu, čímž se doloží vlastnictví některého z těchto tří certifikátů v souladu s článkem 1 tohoto rozhodnutí.

203 S ohledem na cíl sledovaný napadeným rozhodnutím tedy nelze mít za to, že se žalobci stali oběťmi nerovného zacházení nebo že jsou diskriminováni ve vztahu ke kterékoli jiné osobě, která si přeje vstoupit do budov Parlamentu, nebo ve vztahu k osobám, které vlastní certifikát o očkování nebo o zotavení.

204 Zatřetí v rozsahu, v němž se žalobci dovolávají práva na svobodný a informovaný souhlas s veškerými lékařskými zákroky na lidském těle a práva na svobodu, je třeba připomenout, že v napadeném rozhodnutí není upřednostňován ani jeden ze tří certifikátů, které zakládají právo na platný covid certifikát v souladu s čl. 3 odst. 1 nařízení 2021/953, ale stanoví se pouze to, že přístup do budov Parlamentu je podmíněn předložením některého z těchto certifikátů.

205 Vzhledem k tomu, že Parlament zavedl opatření k usnadnění získání certifikátu o testu, a to na základě PCR testu, který lze bezplatně podstoupit v některém z testovacích středisek zřízených v Bruselu, ve Štrasburku nebo v Lucemburku (Lucembursko), při současném uznávání platnosti PCR testu, který byl proveden v Belgii, ve Francii nebo v Lucembursku a nevedl k vydání covid certifikátu, nelze mít za to, že napadené rozhodnutí ve skutečnosti ukládá osobám, které nevlastní certifikát o očkování ani certifikát o zotavení, skrytou povinnost se očkovat.

206 Začtvrté Parlament nezpochybňuje skutečnost, že by napadené rozhodnutí mohlo představovat zásah do práva na soukromí a do práva na ochranu osobních údajů žalobců, jež jsou zakotvena v článcích 7 a 8 Listiny, a to tím, že podmiňuje přístup žalobců na pracoviště předložením platného covid certifikátu, který obsahuje osobní údaje o zdravotním stavu subjektů údajů.

207 Jak v tomto ohledu uvádějí žalobci, zpracování takových údajů je na základě čl. 10 odst. 1 nařízení 2018/1725 v zásadě zakázáno, vyjma mimořádných případů vyjmenovaných v čl. 10 odst. 2 tohoto nařízení. Jak přitom v projednávané věci uvádí Parlament, bod 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že čl. 10 odst. 2 písm. g) a i) nařízení 2018/1725 vykládaný ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení představuje právní základ pro zpracování osobních údajů obsažených v covid certifikátech, neboť zpracování dotčených údajů je nezbytné k tomu, aby bylo chráněno veřejné zdraví a aby se omezilo šíření covidu-19.

208 Ani jedna ze skutečností, na něž žalobci upozornili, ostatně nenasvědčuje tomu, že by napadené rozhodnutí představovalo zásah do samotné podstaty práv, jichž se žalobci dovolávají, a zvláště pak jejich práva na ochranu osobních údajů. Jak totiž vyplývá z bodů 175 až 184 výše, Parlament dodržel zásadu minimalizace údajů a zpracování osobních údajů provedené na základě napadeného rozhodnutí nemůže být považováno za protiprávní nebo nekorektní.

209 Zatřetí za předpokladu, že se prokázalo byť i minimální omezení práv, jichž se dovolávají žalobci, je v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny ještě třeba přezkoumat, zda je toto omezení nezbytné a zda skutečně odpovídá cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého, při dodržení zásady proporcionality.

b) K údajnému porušení zásady proporcionality

210 Žalobci navrhují, aby Tribunál provedl přezkum proporcionality v té podobě, v jaké vyplývá z čl. 52 odst. 1 Listiny, a to ve všech třech jeho složkách.

211 Úvodem je třeba uvést, že legalita napadeného rozhodnutí musí být posuzována výlučně ve světle skutkových a právních okolností, jež existovaly v okamžiku, kdy bylo přijato (rozsudky ze dne 9. července 2007, Sun Chemical Group a další v. Komise, T-282/06, EU:T:2007:203, bod 59, a ze dne 26. října 2012, Oil Turbo Compressor v. Rada, T-63/12, EU:T:2012:579, bod 29).

212 V projednávané věci to znamená, že je třeba přezkoumat vhodnost, nezbytnost a přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k cílům, jež toto rozhodnutí sleduje, a ve světle epidemiologické situace a vědeckých poznatků, jež existovaly v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí.

1) K nezbytnosti dotčených opatření

213 Žalobci zaprvé uvádějí, že napadené rozhodnutí není nezbytné k dosažení cílů, jež sleduje, zvláště cíle spočívajícího v zamezení šíření covidu-19 v Parlamentu za účelem ochrany zdraví poslanců a zaměstnanců.

214 Žalobci mají za to, že k dosažení těchto cílů postačovala jiná, méně omezující opatření, která již byla platná, například měření tělesné teploty, nošení roušky, rozestupy mezi osobami, pravidelné větrání a ventilace kanceláří a zasedacích místností, jakož i dezinfekce rukou. Kromě toho není prokázáno, že by byly budovy Parlamentu zvláště ohroženým místem, pokud jde o přenos covidu-19. Žalobci v tomto ohledu připomínají, že podle pokynů Světové zdravotnické organizace (WHO) musí být pro každé konkrétní pracovní místo a pro každé zaměstnání nebo skupinu různých zaměstnání zvlášť prováděno posouzení rizik.

215 Podle žalobců to znamená, že nebylo nezbytné zavádět v budovách Parlamentu další opatření. Pouhá skutečnost, že je Parlament místem, kde může docházet ke zvýšené koncentraci osob, jakož i to, že v důsledku obnovení misí dochází k většímu množství přesunů a že jsou pravidelně organizována zasedání vyžadující fyzickou přítomnost osob, jak je uvedeno v bodě 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, není podle nich postačující k tomu, aby bylo prokázáno, že bylo nezbytné zavést natolik svazující opatření, jako jsou opatření stanovená napadeným rozhodnutím.

216 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.

217 Nejprve je třeba připomenout, že obecnou zásadou unijního práva, která vyplývá z článku 11, z čl. 168 odst. 1, čl. 169 odst. 1 a 2 a z čl. 191 odst. 1 a 2 SFEU, je zásada obezřetnosti. V souladu s touto zásadou lze v případě, že přetrvává nejistota ohledně existence nebo rozsahu rizik pro lidské zdraví, lze přijmout ochranná opatření, aniž se musí čekat na úplné prokázání skutečné existence a závažnosti těchto rizik, pokud tato opatření nejsou diskriminační a jsou objektivní (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. dubna 2014, Acino v. Komise, C-269/13 P, EU:C:2014:255, bod 57, a ze dne 17. března 2016, Zoofachhandel Züpke a další v. Komise, T-817/14, EU:T:2016:157, bod 51).

218 Kromě toho je zapotřebí připomenout, že Parlament je na základě své povinnosti péče a své odpovědnosti vyplývající zvláště z čl. 1e odst. 2 služebního řádu, který je na základě článku 10 pracovního řádu použitelný rovněž na dočasné zaměstnance Unie a který představuje jeden z právních základů napadeného rozhodnutí, povinen zajistit zdraví svých zaměstnanců (viz bod 101 výše).

219 V projednávané věci vycházel Parlament při přijetí napadeného rozhodnutí z níže uvedených skutečností.

220 Zaprvé, jak v podstatě vyplývá z bodu 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, počínaje měsícem září 2021 se zdravotní situace v Evropě vyznačovala stále vzrůstajícím počtem případů onemocnění covid-19 a k 1. listopadu 2021 dosáhl počet nově nakažených osob úrovně z měsíce listopadu 2020.

221 Znamená to, že ačkoli tvrdí žalobci opak, v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí se nemohlo mít za to, že je epidemiologická situace „stabilní“.

222 Zadruhé po zrušení práce z domova, k němuž došlo dne 1. září 2021, dospěl posudkový lékař Parlamentu k závěru, že obnovení prezenční práce představuje zvýšené riziko přenosu viru. Jak v podstatě vyplývá z bodu 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Parlament vzal v úvahu skutečnost, že zvýšená koncentrace osob v budovách Parlamentu a vyšší výskyt covidu-19 ve společnosti zvyšují riziko, že bude virus zavlečen do Parlamentu a že bude častěji docházet k internímu přenosu covidu-19 a karanténám. Kromě toho zohlednil Parlament také skutečnost, že jsou členové Parlamentu často ve styku se svými voliči ve 27 členských zemích, v nichž je velmi rozdílná epidemiologická situace, takže musel vzít v potaz rovněž časté mezinárodní cesty jakožto další rizikový faktor, který by z něj mohl učinit ohnisko nákazy.

223 S ohledem na výše uvedené úvahy je tedy třeba konstatovat, že se Parlament mohl rozumně domnívat, že je přijetí přísnějších preventivních sanitárních opatření nezbytné k ochraně zdraví všech osob přítomných v jeho budovách. Jak totiž uvádí Parlament, s ohledem na epidemiologickou situaci, která existovala v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, se mohlo mít rozumně za to, že kontrola covid certifikátu při vstupu do jeho budov představuje opatření nezbytné ke snížení rizika přenosu covidu-19 v Parlamentu a potažmo k ochraně zdraví jeho zaměstnanců, za účelem doplnění jiných, již zavedených preventivních opatření.

224 Jak poznamenávají žalobci, dne 22. listopadu 2021 bylo rozhodnuto o zavedení povinné práce z domova pro všechny zaměstnance v trvání tří dnů týdně, pod podmínkou, že to bude slučitelné s plněním jejich úkolů.

225 Jak je ovšem připomenuto v bodě 211 výše, legalita napadeného rozhodnutí musí být posuzována výlučně ve světle skutkových a právních okolností, jež existovaly v okamžiku, kdy bylo přijato. Tato okolnost, která nastala až po přijetí napadeného rozhodnutí, tedy nemůže být pro účely posouzení legality tohoto rozhodnutí zohledněna.

2) K vhodnosti dotčených opatření

226 Zadruhé žalobci uvádějí, že napadené rozhodnutí není vhodné k ochraně před šířením viru a k zamezení nákaze členů Parlamentu a zaměstnanců vstupujících do budov Parlamentu. Žalobci totiž tvrdí, že vědci nedospěli ke shodě, pokud jde o přenos viru očkovanými osobami, a že existuje mnoho studií potvrzujících, že virus mohou přenášet jak očkované, tak neočkované osoby. Dokonce i WHO ve své publikaci ze dne 5. února 2021 zdůraznila, že „stále ještě existuje značná nejistota ohledně dopadu očkování na snížení přenosu“. Žalobci se tedy domnívají, že certifikát o očkování nebo o zotavení neposkytuje žádnou záruku, že osoby, které jej vlastní, nepřenášejí nákazu. Rovněž tak i předložení negativního PCR testu představuje nevhodné

a nepřiměřené opatření vzhledem ke značnému počtu „falešně pozitivních“ výsledků. Nelze proto platně tvrdit, že povinnost podmínit přístup do budov Parlamentu předložením platného covid certifikátu umožňuje zmírnit riziko přenosu viru a chránit tak osoby vstupující do těchto budov.

227 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.

228 Především je třeba připomenout, že podle bodu 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí má toto rozhodnutí zejména „poskytnout dostatečné záruky ochrany života a zdraví všech osob přítomných v budovách Parlamentu“. Je tedy třeba přezkoumat, zda napadené rozhodnutí představuje opatření, které je s ohledem na tento cíl vhodné.

229 V tomto ohledu je třeba uvést, že bez ohledu na určité studie, jichž se dovolávají žalobci a jež prokazují, že i očkované osoby mohou přenášet virus a že ochrana plynoucí z očkování se v průběhu času znatelně snižuje, z posudku vydaného posudkovým lékařem Parlamentu dne 10. října 2021, z něhož předsednictvo vycházelo při přijetí napadeného rozhodnutí, vyplývá, že „[p]odle nejnovějších poznatků bylo nejnižší riziko přenosu zaznamenáno mezi dvěma očkovanými osobami, zatímco nejvyšší riziko přenosu existuje mezi dvěma neočkovanými osobami; [r]iziko nákazy (očkované) osoby je při kontaktu s neočkovanou osobou mnohem vyšší než při kontaktu s plně očkovanou osobou“.

230 Ze studie předložené Parlamentem [Singanayagam, A., Hakki, S., Dunning, J., a kol., „Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study“, Lancet Infc. Dis. *2022*, 29. října 2021, s. 183 až 195], ostatně vyplývá, že očkování snižuje riziko nákazy variantou Delta, která byla v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí v Evropě převažující variantou viru, a současně snižuje pravděpodobnost, že se očkovaná osoba po rizikovém kontaktu nakazí, a snižuje nakažlivost nakažené očkované osoby, a to nejen co se týče intenzity, ale i co se týče času.

231 Co se dále týče argumentu žalobců, podle něhož se účinnost očkování proti přenosu viru v průběhu času znatelně snižuje, je nutné uvést, což činí i Parlament, že z první studie citované žalobci (Riemersma, K. K., a kol., „Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination“, MedRxiv, 15. října 2021, s. 4) vyplývá, že podání dodatečné dávky po ukončení prvotního očkovacího cyklu výrazně snižuje riziko nákazy variantou Delta.

232 V této souvislosti je rovněž na místě připomenout, že podle bodu 7 odůvodnění nařízení 2021/953 dostupné vědecké poznatky prokazují, že osoby, které jsou očkovány, nebo osoby, které měly v současnosti negativní výsledek testu na onemocnění covid-19, nebo osoby, které se v posledních šesti měsících zotavily z onemocnění covid-19, vykazují snížené riziko, že nakazí SARS-CoV-2 další osoby. Žalobci proto nemohou zpochybňovat platnost nařízení 2021/953, na které se vztahuje domněnka legality, aniž předloží přesnější, přesvědčivé skutečnosti, a to tím spíše, že se formálně nedovolávali protiprávnosti tohoto nařízení na základě článku 277 SFEU.

233 Co se konečně týče argumentu žalobců týkajícího se testů vedoucích k „falešně pozitivním“ výsledkům, je třeba uvést, že žalobci nepředložili žádný důkaz, který by umožňoval mít za to, že se tento jev týká většího počtu testů, což by mohlo zpochybnit jejich důvěryhodnost, která je základem každého ze tří certifikátů umožňujících prokázat v souladu s nařízením 2021/953 neexistenci nákazy covidem-19.

234 Jak uvádí Parlament, každopádně je pravda, že podle belgické veřejné instituce Sciensano by mohly být „pozitivní“ a „slabě pozitivní“ výsledky PCR testů při splnění určitých podmínek považovány v některých případech za předchozí nákazu a v takovém případě by nebyla nutná žádná izolace.

235 Ačkoli je pravda, jak tvrdí žalobci, že očkování, testy ani zotavení neumožňují zcela zabránit přenosu viru, nic to nemění na tom, že v souladu s lékařskými posudky, o něž se Parlament při přijímání napadeného rozhodnutí opíral a které vycházejí z aktuálního stavu vědeckých poznatků, povinnost předložit platný covid certifikát umožňuje toto riziko snížit a posílit tak stávající sanitární opatření kontrolou těchto tří hledisek, a to objektivním a nediskriminačním způsobem.

236 Je tedy třeba uvést, že se Parlament s ohledem na informace, jež měl k dispozici, a zvláště pak na epidemiologickou situaci a na vědecké poznatky existující v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, mohl platně domnívat, že požadavek vlastnit platný covid certifikát pro účely vstupu do jeho budov představuje vhodné opatření s ohledem na cíl týkající se ochrany zdraví zaměstnanců Parlamentu, jakož i zdraví všech osob přítomných v jeho budovách.

3) K přiměřenosti dotčených opatření

237 Zatřetí mají žalobci za to, že napadené rozhodnutí je zjevně nepřiměřené vzhledem k tomu, že podle bodu 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí dosahuje míra proočkovanosti v Parlamentu podle odhadů lékařské služby Parlamentu přibližně 80 až 85 %. Žalobci uvádějí, že při takto vysoké míře proočkovanosti je zjevně nepřiměřené ukládat další opatření v podobě omezení přístupu do budov Parlamentu pouze na osoby vlastnící platný covid certifikát, ledaže by se mělo za to, že očkování proti covidu-19 je neúčinné.

238 Dále pak žalobci tvrdí, že Parlament nemůže odůvodňovat přiměřenost napadeného rozhodnutí odkazem na nutnost chránit členy Parlamentu a zaměstnance, kteří nejsou očkováni. Jedná se totiž o svobodné rozhodnutí těchto osob a Parlament je nemůže diskriminovat z důvodu, že má v úmyslu je chránit proti předpokládaným dopadům tohoto rozhodnutí na jejich zdraví.

239 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.

240 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury zásada proporcionality, jež je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty orgánů Unie nepřekračovaly meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, a pokud se nabízí volba mezi více vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nepříznivé následky nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (rozsudky ze dne 8. července 2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, bod 45, a ze dne 4. června 2020, Maďarsko v. Komise, C-456/18 P, EU:C:2020:421, bod 41).

241 Je tedy třeba přezkoumat, zda povinnost vlastnit platný covid certifikát, kterou ukládá napadené rozhodnutí, představuje opatření přiměřené vzhledem ke sledovanému cíli, v tom smyslu, zda by tohoto cíle nemohlo být dosaženo prostřednictvím stejně efektivních a přitom méně omezujících opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. února 2021, Katoen Natie Bulk Terminals a General Services Antwerp, C-407/19 a C-471/19, EU:C:2021:107, bod 61 a citovaná judikatura).

242 V tomto ohledu nemohou žalobci platně tvrdit, že z důvodu vysoké míry proočkovanosti v Parlamentu, která je odhadována na 80 až 85 %, je zjevně nepřiměřené ukládat další opatření v podobě omezení přístupu do budov Parlamentu pouze na osoby vlastnící platný covid certifikát.

243 Tato argumentace se totiž opírá o předpoklad, podle něhož takové opatření neumožňuje účinně přispět k ochraně zdraví zaměstnanců a všech osob nacházejících se uvnitř budov.

244 Jak uvádí Parlament a jak v podstatě vyplývá z bodu 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí, s ohledem na opakované případy nákazy v Parlamentu, na značné zvýšení počtu osob s neznámou mírou proočkovanosti přicházejících do budov počínaje měsícem září 2021, na převažující výskyt varianty Delta viru a na celkový vývoj pandemické situace je současné uplatnění stávajících sanitárních opatření a povinné kontroly covid certifikátů přiměřené ve vztahu k cíli, jejž sleduje napadené rozhodnutí a jenž se týká zajištění ochrany zdraví poslanců a zaměstnanců a omezení šíření covidu-19.

245 Z vědeckých studií, které předložili žalobci a Parlament a které odrážejí stav vědeckých poznatků v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, kromě toho vyplývá, že i když očkování neumožňuje zcela odstranit riziko přenosu covidu-19, přesto umožňuje toto riziko výrazně snížit. Parlament proto mohl mít platně za to, že povinnost předložit platný covid certifikát přispívá ke snížení tohoto rizika tím, že pro účely umožnění přístupu do budov Parlamentu poskytuje možnost vlastnit buď certifikát o očkování, nebo certifikát o zotavení, případně certifikát o testu.

246 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobci nijak neprokázali, že Parlament mohl přijmout jiná opatření, která jsou méně omezující, avšak ve vztahu ke sledovanému cíli stejně účinná.

247 Pokud jde konkrétně o zachování jiných sanitárních opatření existujících v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí a nepřinášejících žádné další omezení, žalobci neprokázali, jakým způsobem by tato opatření mohla zajistit stejně účinné dosažení cíle spočívajícího ve snížení počtu přenosů viru v Parlamentu tak, aby bylo chráněno zdraví zaměstnanců Parlamentu. Jak totiž uvedl Parlament na jednání, počet opakovaných nákaz v Parlamentu se po přijetí napadeného rozhodnutí výrazně snížil, což prokazuje účinnost dotčeného opatření.

248 Pokud by totiž nebyla přijata další opatření stanovená napadeným rozhodnutím, mohlo by se například stát, že by do budov Parlamentu mohla volně a bez jakékoli uložené kontroly vstoupit osoba, která by nebyla očkována ani zotavena z covidu-19 a která by mohla případně být přenašečem viru, což by znamenalo riziko nákazy velkého počtu osob, které v Parlamentu pracují nebo se v něm každý den pohybují.

249 Přestože žalobci na jednání uvedli, že napadené rozhodnutí vytvořilo u očkovaných osob „falešný pocit bezpečí“, neboť tyto osoby začaly věřit, že pokud předloží platný covid certifikát založený na certifikátu o očkování, nejsou nákazou covidem-19 ohroženy, tato okolnost nemůže zpochybnit přiměřenost napadeného rozhodnutí, a to ani tehdy, pokud by byl tento pocit bezpečí považován za prokázaný. Tento argument totiž neumožňuje prokázat, že byla dostupná méně omezující a současně stejně účinná opatření, nýbrž případně pouze to, že Parlament mohl přijmout jiná, ještě více omezující opatření, například taková, jež by vyžadovala, aby se i očkované osoby pravidelně podrobovaly testování.

250 Přiměřenost napadeného rozhodnutí nemůže být zpochybněna ani okolností, že jiné unijní orgány neuložily obdobná omezení. Jak totiž vyplývá zejména z bodu 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Parlament vycházel nejen z celkové epidemiologické situace v Evropě, nýbrž také ze

zvláštní situace Parlamentu jakožto mezinárodní organizace, která musí vzít v úvahu i skutečnost, že dalším rizikovým faktorem, který by z ní mohl učinit ohnisko nákazy, jsou časté mezinárodní cesty.

251 Zvláštní význam musí být konečně přikládán rovněž skutečnosti, že opatření zavedená napadeným rozhodnutím jsou časově omezena a že jsou pravidelně přezkoumávána s ohledem na vývoj sanitární situace (viz bod 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

252 Je rovněž třeba připomenout, že napadené rozhodnutí stanoví pouze to, že přístup do budov Parlamentu v jeho třech pracovních místech je podmíněn předložením jednoho z certifikátů stanovených v čl. 3 odst. 1 písm. a) až c) nařízení 2021/953 nebo rovnocenného certifikátu uvedeného v článku 8 zmíněného nařízení. Přestože je pravda, že povinnost předložit takový certifikát může přinášet různé praktické nevýhody, tyto nevýhody nemohou nicméně převážit nad potřebou ochrany zdraví všech osob a nemohou být považovány ani za nepřiměřené zásahy do základních práv žalobců.

253 Je proto třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí je s ohledem na povinnost Parlamentu zajistit zdraví svých zaměstnanců a s ohledem na povinnost obezřetnosti, která Parlamentu náleží (viz body 217 a 218 výše), přiměřené ve vztahu ke sledovanému cíli.

254 Je však třeba uvést, že z důvodu proměnlivosti epidemiologické situace a rozvoje vědeckých poznatků, zvláště těch, které se týkají výskytu nových variant, v souladu s bodem 27 napadeného rozhodnutí „by měla být povinnost předkládat při vstupu do budov Parlamentu platný covid certifikát uplatňována pouze dokud budou přetrvávat mimořádné okolnosti, jež tuto povinnost odůvodňují, a tato povinnost by měla být pravidelně přezkoumávána ve světle sanitární situace v Unii a ve všech třech pracovních místech Parlamentu, s cílem neustále zajišťovat odpovídající rovnováhu mezi právy dotčených osob a zájmy, jež jsou chráněny dotčenými právy“.

255 Druhá část čtvrtého žalobního důvodu musí proto být zamítnuta, stejně jako čtvrtý žalobní důvod v plném rozsahu.

256 S ohledem na veškeré výše uvedené úvahy musí být žaloby zamítnuty jako neopodstatněné.

K nákladům řízení

257 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

258 Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloby se zamítají.

2) Robertu Roosovi a ostatním žalobcům, jejichž jména jsou uvedena v příloze, se ukládá náhrada nákladů řízení, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

Papasavvas Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. dubna 2022.

Podpisy

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu . . . 2

II. Návrhová žádání účastníků řízení . . . 4

III. Právní otázky . . . 4

A. K přípustnosti žaloby . . . 4

1. K zájmu žalobců na podání žaloby . . . 4

2. K aktivní legitimaci žalobců . . . 5

B. K přípustnosti návrhů týkajících se úpravy žalob . . . 9

C. K věci samé . . . 10

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neexistence platného právního základu napadeného rozhodnutí pro založení účinků vůči členům Parlamentu . . . 10

2. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad svobody a nezávislosti poslanců, jakož i z porušení imunit, které poslancům přiznává Smlouva . . . 14

a) K první části, vycházející z rozporu napadeného rozhodnutí se zásadami svobody a nezávislosti členů Parlamentu . . . 14

b) Ke druhé části, vycházející v podstatě z porušení imunit, jež poslancům přiznává Protokol č. 7 . . . 18

3. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení obecných zásad zpracování osobních údajů . . . 20

a) K první části, vycházející z porušení zásady omezení účelů zpracování osobních údajů a zásady legality . . . 20

b) Ke druhé části, vycházející z porušení zásad loajality, transparentnosti a minimalizace . . . 23

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z neodůvodněného a nepřiměřeného zásahu do práva na soukromí a na ochranu osobních údajů, jakož i do práva na fyzickou nedotknutelnost, práva na svobodu a bezpečnost a do práva na rovnost před zákonem a na nediskriminaci . . . 26

a) K údajnému zásahu do práva na soukromí, práva na ochranu osobních údajů, práva na fyzickou nedotknutelnost, práva na svobodu a bezpečnost a práva na rovnost před zákonem a na nediskriminaci . . . 27

b) K údajnému porušení zásady proporcionality . . . 29

1) K nezbytnosti dotčených opatření . . . 30

2) K vhodnosti dotčených opatření 31

3) K přiměřenosti dotčených opatření 33

K nákladům řízení 35